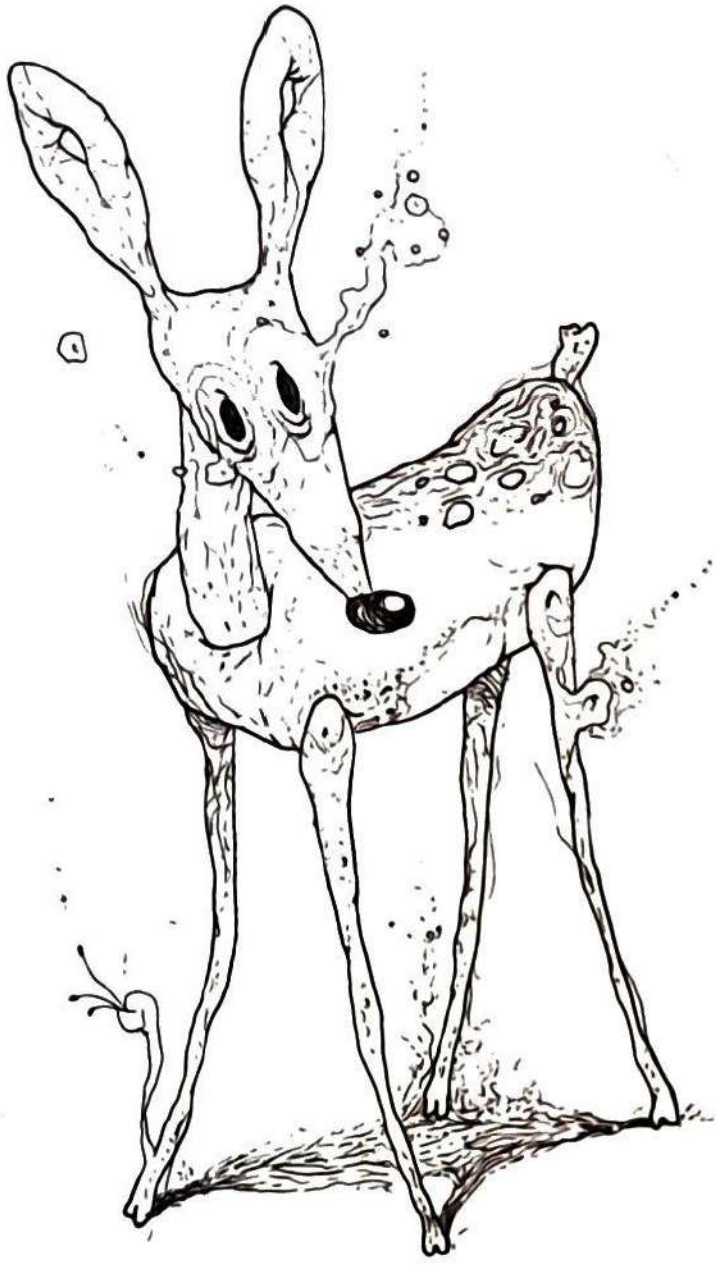
Mine Söğüt

Ormandaki Kalpsiz Ceylan

Çizimler: Bahadır Baruter

can çağdaş

MİNE SÖĞÜT

ORMANDAKİ KALPSİZ CEYLAN

Can Çağdaş

Ormandaki Kalpsiz Ceylan, Mine Söğüt
Çizimler: Bahadır Baruter
© 2025, Can Sanat Yayınları A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mayıs 2025, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 10 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Abdullah Ezik
Düzelti: Melis Oflas, Ebru Aydın
Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)
Kapak deseni: Bahadır Baruter

Baskı ve cilt: Oksijen Basım ve Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Ltd
Seyrantepe Mahallesi, İbrahim Karaoğlanoğlu Cad. No: 35/3
Kâğıthane-İstanbul
Sertifika No: 40379

ISBN 978-975-07-6572-8

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 43514

MİNE SÖĞÜT

ORMANDAKİ KALPSİZ CEYLAN

MASAL

Çizimler: Bahadır Baruter

♥can

Mine Söğüt'ün Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Aşkın Sonu Cinayettir, 2016
Alayına İsyan, 2020
Başkalarının Tanrısı, 2022
Deli Kadın Hikâyeleri, 2022
Gergedan, 2022
Kırmızı Zaman, 2022
Madam Arthur Bey Hayatındaki Her Şey, 2022
Şahbaz'ın Harikulade Yılı 1979, 2022
Başkalarının Tanrısı, 2022
Beş Sevim Apartmanı, 2022

MİNE SÖĞÜT, 1968'de İstanbul'da doğdu. 1985'te Kadıköy Kız Lisesi'nden mezun oldu ve aynı yıl İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Latin Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne girdi. Lisans eğitimini 1989'da tamamladı ve aynı bölümde yüksek lisansa devam etti. Gazeteciliğe 1990'da *Güneş* gazetesinde başladı. Daha sonra *Tempo* dergisi ve *Yeni Yüzyıl* gazetesinde çalıştı. *Haberci* adlı televizyon belgeselinin metin yazarlığını yaptı. Çeşitli dergi ve gazetelerde yazı ve röportajları yayımlandı. 2013-2021 yılları arasında *Cumhuriyet* gazetesinde köşe yazarlığı yaptı. 2024 Haziran'ından beri yazılarına *T24* adlı internet gazetesinde devam ediyor.

Orman, dışarıdan bakanlar için ağaçlar, bitkiler, hayvanlar, bilinmezlikler, maceralar ve tehlikelerle dolu gizemli bir dünyadır.
İçinde yaşayanlar içinse tarifsiz bir cennet.
İnsanların girmeye çekindikleri uçsuz bucaksız derinliklerinde sayısız canlı; bir başka canlıya yem olmamak için tetikte olmanın dışında başka bir endişeyi aklına getirmeden, nefes almanın, karın doyurmanın, sevişmenin ve hayatta kalmanın tadını çıkara çıkara, huzur içinde ve korkusuzca var olur. Ta ki ormana dışarıdan bir insan girene kadar.

Ormanda ürkek ama neşeli bir ceylan yüksek ve sık ağaçların arasında koşup koşup duruyor, etrafındaki bütün kokuları içine çekiyor, daha önce hiç tatmadığı farklı yaprakların tadına bakıyordu. Attığı her adımda duyduğu her sesten irkilerek ve sık sık sağını solunu kolaçan ederek ormanın içinde ilerliyordu. Derken birden boynuna bir kement geçiverdi. Kement o incecik boynuna geçer geçmez dengesini kaybedip yere devrilirken çıkardığı ses acıdan çok korkudandı. Avcı, elinde kemendin ucuyla yanına geldiğinde yerden kalkmayı hâlâ becerememişti ve tir tir titriyordu.

Avcı, Ceylan'ın tam tersi dev gibi bir adamdı ve belinde kocaman bir bıçak vardı. Bir eliyle hayvanın arka bacaklarını zapt edebilecek, diğer eliyle ön bacaklarını iplerle bileklerinden bağlayabilecek kadar güçlü ve tecrübeliydi.

Ceylan korkudan titriyor, Avcı da yaptığı işin zorluğundan terledikçe terliyordu. Ormandaki sık ağaçların arasından süzülen ışık huzmeleri Avcı'nın belindeki bıçağın çeliğine vurdukça beliren parıltılar, o anda yaşanan olayın dehşetli görüntüsüyle tuhaf bir şekilde birbirlerine karışıyordu.

Bazen korkunç şeyler öyle estetik, öyle zarif bir şekilde gerçekleşir ki bunlara şahit olan insanlar o an hissettikleri duyguyu zihinlerinde ve kalplerinde nereye yerleştireceklerini bilemezler. İşte Avcı'nın ormanda Ceylan'ı avladığı o an tam da öyle bir andı.

Avcı, ne denli görkemli ve korkunç bir resmin içinde olduğunun farkında değildi. Aklında sadece Vezir'in verdiği emir vardı. Avlanmayı öğretme bahanesiyle saraydan alıp ormana getirdiği Prenses'in kalbini çıkarıp Kraliçe'ye verilmek üzere Vezir'e götürmesi gerekiyordu. Avcı, Vezir'e, "Neden?" diye sormamıştı. Ama o da herkes gibi Kraliçe hakkında konuşulanları duymuştu. Denilenlere göre Kraliçe aklını kaybetmişti. Yeryüzündeki en güzel kadının kendisi olduğunu düşünüyor ve sık sık aynanın karşısına geçip bu evrende kendisinden daha güzel biri olup olmadığını soruyordu. Ayna da ona, "Siz çok güzelsiniz ama sizden güzel biri daha var, o da üvey kızınız Prenses," dedikçe küplere biniyordu. Kraliçe aynadan defalarca duyduğu bu gerçeğe dayanamayıp nihayetinde Vezir'e kızın hemen öldürülmesini emretmişti. Öldüğünden emin olmak için de kalbinin göğsünden çıkarılıp kendisine getirilmesini buyurmuştu.

Avcı bir emir kuluydu. Muktedirin verdiği emirleri iyi mi kötü mü, mantıklı mı mantıksız mı, doğru mu yanlış mı diye sorgulamadan yapmakla yükümlüydü. O yüzden Vezir'in dediği gibi Prenses'i kandırıp ormana getirmiş ve bir anda belindeki bıçağı onun incecik ve narin boynuna dayamıştı. Bir yandan da Prenses'e üzüntülü bir sesle bu işi neden yapmak zorunda olduğunu anlatıyordu. Genç kız o andan itibaren canına kıymaması, onun yerine ormandaki herhangi bir hayvanın kalbini çıkarıp saraya götürmesi için ona o kadar çok yalvarmış, o kadar çok gözyaşı dökmüştü ki, zaten yumuşak kalpli olan Avcı emir kulu olduğunu bir an unutup, "Peki," demişti kıza, "kaç, kurtar kendini. Ama sakın bir daha saraya dönme. Hem kendi başını yakarsın hem de benimkini!"

Prenses bunu duyunca Avcı'ya sevinçle sarılmış ve tam giderken adamın yanağına küçücük bir öpücük kondurmuştu. Ve Avcı, o an kalbinden vurulmuştu.

Ormanın derinliklerine dalıp hızla kaybolan Prenses'in arkasından bakarken artık körkütük âşık bir adamdı o ve aklında bir an önce Vezir'in vermiş olduğu emri yerine getirmiş gibi yapıp ormana dönmekten, Prenses'i tekrar bulup ona ilanıaşk etmekten başka bir dü-

Ve Avcı o an kalbinden vurulmuştu...

şünce yoktu. O telaşla önüne çıkan ilk hayvanın boynuna kemendi hızla atmış ve kalbini çıkarmak üzere bir ceylanı hareket edemez hale getirmişti.

Avcı belindeki bıçağı çekip havaya kaldırdığında aklında hâlâ Prenses'in ormanın derinliklerine doğru koşarak gitmeden hemen önce yanağına kondurduğu o öpücüğün muhteşem hissi vardı.

O yüzden Ceylan'ın bir bıçağa bir de kendisine bakıp defalarca, "Neden? Bana bunu neden yapıyorsun?" dediğini çok geç fark etti.

Avcı yutkundu. Gökyüzüne baktı. Ağaçlara baktı. Arkasına baktı. Uzaklara baktı. Sonra yine yutkundu ve, "Prenses o kadar güzel, o kadar masum, o kadar genç ki... Ona kıyamadım!" deyiverdi.

Korkudan kalbi durmak üzere olan Ceylan, "Ya ben?" diye fısıldadı. "Ben de en az onun kadar masum, genç ve güzel değil miyim?"

Avcı tam, "Neden?" sorusuyla baş ettiğini düşünürken cevabı böylesine zor bir soru daha duymaya hazırlıklı değildi. Hesabını veremeyeceği şeylerle kafasını karıştırmamak için Ceylan'ı dinlemeyi bıraktı, gözlerini sıkıca yumdu, öpücüğü düşündü, derin bir nefes aldı ve hayvanın göğsünü yararak, korkuyla atan kalbi yerinden hızla çekip çıkardı.

Tam arkasını dönüp gidecekken yerde boylu boyunca yatan ve artık bir kalbi olmayan Ceylan'a bir daha baktı. Bıçak havaya kalktığı anda korkudan perişan hale gelen, indiğinde acıdan hemen bayılan ve kalbi yerinden çıkarılırken çoktan kendinden geçmiş olan Ceylan'ı orada öylece, elleri ayakları bağlı bırakmak içine sinmedi. Avcı'nın bile bir kalbi vardı ve aksi gibi yumuşaktı. İpleri çözdü, boynundaki kemendi çıkardı ve Ceylan'ın narin bedenini kucaklayıp dev bir ağacın gövdesindeki derin bir kovuğa usulca bırakırken onun artık kendisini duymadığından emin olmanın huzuruyla mırıldandı:

"Sen de Prenses kadar masum, genç ve güzelsin. Ama nihayetinde bir insan değil sadece bir hayvansın."

Avcı'nın öldü zannettiği Ceylan aslında hâlâ yaşıyor ve o baygın haliyle söylenen her şeyi duyuyordu.

Avcı'nın bile bir kalbi vardı ve aksi gibi yumuşaktı.

Avcı haklıydı. O nihayetinde bir insan değil hayvandı. Ve insanlar hayvanlara canları ne isterse yaparlardı. İnsanlar hayvanları avlayıp etlerini yerlerdi. Daha çok sütlerini alabilmek için anneleri yavrularından ayırır, lezzetli diye yavruları daha çok avlarlardı. Şık kıyafetler yapmak için derilerini yüzer, boyunlarına kement geçirip çiftliklerinde ağır işlere sürerlerdi. Bazen sadece zevk için canlarına kastederlerdi. İşkencelerle eğitip sirklerde kullanır, üzerlerinden para kazanırlardı. Geçici heveslerle bir süre eve alıp, hevesleri geçince tekrar sokağa atarlardı. Ve yaptıkları bunca eziyetin hesabını kimseye vermek zorunda kalmazlardı.

İnsanlar sadece hayvanlara değil birbirlerine de kötülükler yapıyorlardı. Mesela bir insan başka bir insanın öldürülmesini ve kalbinin çıkarılıp kendisine getirilmesini isteyebiliyordu.

Ceylan baygınken bunları düşünüyor, kötü kalpli bir insan değil de ormanda kendi halinde yaşayan bir hayvan olduğuna ve erkenden bu hayata veda etmek üzere olsa da şu zamana dek kimseye bilerek ve isteyerek kötülük yapmadığına sevinerek usulca ölmeye yatıyordu.

Ceylan o ağaç kovuğunda uzun süre baygın yattı. O sırada oradan geçen biri olsa, göğsünde derin bir kesik olan hayvanın ölmek için o kovuğa girdiğini ve bedeninin orada zamanla toprağa karışarak yok olacağını düşünürdü.

Ama o, artık atan bir kalbi olmasa da hâlâ hayattaydı ve gözlerini açtığında yanında kafası kocaman, bedeni minicik, gözleri pörtlek, elleri küçük, parmakları kalın, ayakları paytak bir kız vardı. Bu tuhaf görünüşlü kız, baygın Ceylan'ın göğsündeki derin kesiği yaprak liflerinden iplerle dikmiş, üzerine ormanda yetişen otlardan damıttığı yağlarla yaptığı sağaltıcı merhemlerden sürmüş ve uyandığında kendisini yalnız hissetmesin diye saatlerce başında beklemişti. Şu anda da ona şefkat dolu bir ifadeyle bakıyor ve yumuşacık bir sesle fısıldıyordu:

"Üzülme tatlı Ceylan. Sadece kalbini bir avcıya kaptırdın. Ama hâlâ hayattasın."

Ceylan dehşetle göğsündeki yara izine baktı ve o an gözlerinden yaşlar boşandı. Ağlarken bir yandan da başına geleni anlamlandırmaya çalışıyor ve yanıtı zor soruyu soruyordu:

"Kalpsiz bir ceylan nasıl hayatta kalabilir bu ormanda?"

Kız sanki yeryüzündeki tüm soruların cevaplarını biliyormuş gibi gülümsedi.

"Beynin yerinde. O her şeye yeter. Hem kalpsiz de değilsin. Senin bir kalbin var. Daha doğrusu vardı. Ama çalındı. O yüzden kimse sana kalpsiz diyemez. Kalbi çalınmış diyebilirler."

Soruların hiçbir zaman tek cevabı olmaz. O yüzden bir soruyu kime sorduğunuz çok önemlidir. Ceylan şanslıydı. Sorular ve cevaplar üzerine çok düşünen, bir sorunun cevabını bulsa bile başka cevaplar da olabilir mi acaba diye düşünmeyi sürdüren biri vardı karşısında. "Sen!" dedi kıza hayranlıkla. "Ne kadar akıllısın!"

Kız üzerindeki elbisenin eteklerini düzeltti, omzunun birini yukarı kaldırıp başını yana eğerek bu iltifata alçakgönüllü bir şekilde cevap verdi:

"Benim de herkes kadar aklım var. Tek fark onu kullanıyorum. O yüzden adım Mantıklı cüce."

Ceylan insan nedir biliyordu ama cüce diye bir şeyi daha önce hiç duymadığını fark etti. Yanlış bir söz söyleyip bu küçük bedenli şeyi incitmekten korktuğu için cücenin ne olduğunu sormaya çekindi.

Mantıklı, Ceylan'ın aklından geçenleri okumuş gibi, o sormadan anlatmaya başladı. O da diğerleri gibi bir insandı ama cüceydi. Yani kemikleri hastaydı. O yüzden normal bir gövdesi olmasına rağmen kafası kocaman, kolları ve bacakları kısacık, bazı organları da aşırı orantısızdı. Haliyle boyu minikti ve paytak yürüyor, dengesini zar zor sağlıyordu. Mantıklı, "Hepsi bu. Yoksa aklım kimseden daha az değil," derken ormanda bir rüzgâr çıktı. Ağaçların dallarındaki yapraklar, "Mantıklı doğru söylüyor," diyerek hafif hafif titreşmeye başladılar. Ormanın dilini iyi bilen ve yapraklar ne derse ona inanan Ceylan yine de şaşırmış ve biraz da heyecanlanmıştı. "Yani sen daha fazla büyümeyecek, böyle minicik mi kalacaksın?" diye endişeyle sordu. Mantıklı gülümsedi.

"Evet, bedenen öyle. Ama tabii ki herkes gibi ben de yaşlanıyorum."

Ceylan bu ufak ve akıllı insanın bu koca ormanın ortasında ne yaptığını merak etti. Hadi kendisi bir ceylandı, bu ormanda yapayalnız olması ve bir avcının hışmına uğraması çok normaldi ama cüce bir kızın ne işi vardı minik haliyle bu ıssızlıkta, yapayalnız, tek başına?

Kalpsiz bir ceylan nasıl hayatta kalabilir bu ormanda?

Mantıklı, derin derin içini çekti. Issızlık ve yalnızlık üzerine bir an düşündü. O sırada yeryüzünde esen tüm rüzgârlar dindi. Tüm yapraklar kıpırdanmayı bıraktılar. Gökyüzünde gri bulutlar çoğaldı. Ve ortalık yağmur öncesi sessizliğe büründü. Belli ki Mantıklı'nın anlatacağı hikâye biraz üzücüydü. Ama yine de sesinde aşırı neşeli bir ton vardı.

"Bir defa bu orman ıssız değil. Sadece insan yok. Yoksa hayvanlarla, bitkilerle, muhteşem bir hayatla dolu," dedi ve kendi hikâyesini anlatmaya başladı.

O yapayalnız değildi aslında, ormanda birlikte yaşadığı kendi gibi cüce yedi arkadaşı daha vardı. Hepsinin annesi ve babası bir zamanlar cüce tüccarlarının eline düşüp saraya satılmışlardı. Uzun yıllar sarayda soytarı olarak yaşamış ama daha onlar doğmadan önce, o eziyet dolu korkunç hayattan kaçıp kurtularak ormanın ıssız derinliklerinde kendilerine minik bir kulübe yapıp orada yaşamaya başlamışlardı.

Mantıklı, "Biz, onların çocuklarıyız, yedimiz erkek sekiz cüceyiz," dedi. "Düne kadar kardeş gibi birlikte büyüdüğüm yedi erkek cüce ve ben, ailelerimizden bize kalan o kulübede yaşıyorduk. Ta ki Prenses kulübenin kapısından içeri girene kadar..."

Ceylan "prenses" kelimesini duyunca heyecanla ayağa fırladı. Kalbi olsa şu an yerinden çıkacak gibi atardı.

"Prenses'i tanıyor musun sen?"

"Evet," dedi Mantıklı. "Prenses'i tanıyorum ve senin başına gelenlerin nedenini de biliyorum."

"Dünya ne kadar küçük!" diye heyecanlandı Ceylan.

Evet, dünya gerçekten küçüktü. Sadece beklenmedik karşılaşmalar için değil, şu koca dünya, birlikte sığışabilmek için de küçüktü.

"Doğru," dedi Mantıklı. "Baksana, sen bir prensesle, Prenses bir kraliçeyle, ben yedi cüceyle birlikte sığışamadık şu koca evrene."

Prenses'in anlattıklarını duyunca aklı ormanda ölüme terk edilmiş Ceylan'a takılan Mantıklı, hemen kulübeden çıkıp ona yardıma gelmişti. Bunu duyunca Ceylan'ın heyecanının yerini hüzün aldı. Gözleri buğulandı, nefesi yavaşladı. Ölmek üzere olduğunu düşündü. "Bana nasıl yardım edebilirsin ki? Kalpsiz bir ceylan bu koskoca ormanda nasıl yaşar?" diye sorarken aklında sadece çok yakında bu hayata dayanamayıp öleceği korkusu vardı.

Ama Mantıklı onun gibi düşünmüyordu.

"Bal gibi de yaşar. Bunun için bir an önce gidip kalbini geri almamız lazım," dedi kararlılıkla.

Ceylan'ın güzel gözleri yerinden fırlayacak gibi büyüdü.

"Geri almak mı! Avcı o kalbi asla geri vermez bana. Hatta beni karşısında görürse bu sefer parçalara ayırıp etimi pişirir ve yer. Seni de hiç acımadan öldürür."

"Amma da ürkek çıktın sen," dedi Mantıklı onun kulaklarını okşayarak. "Daha denemeden yılmak da ne! Biz bir gidelim. Avcı'yı bir bulalım..."

Ceylan, Mantıklı'nın her dediğini dikkatle dinliyor ama yine de korkularından bir türlü kurtulamıyordu.

"Ya kalbim çoktan Kraliçe'nin eline geçmişse?" diye titredi sesi.

Mantıklı onun dünyasının korkularla örülü olduğunu fark etti. Belki tüm sorularına akıllıca cevaplar verip korkularından kurtulmasına yardım edebilirdi.

"O zaman da Kraliçe'yi bulur, kalbi ondan geri alırız," dedi.

Ama Ceylan bir türlü sakinleşmiyordu, Mantıklı'nın tüm cevaplarının ardından endişe dolu bambaşka bir soruyla karşısına dikiliyordu.

"Kalbimi vermezse, üzerimize muhafızlarını saldırtıp bizi öldürmek isterse?"

Sonunda Mantıklı, Ceylan'ın zihninin bu kadar çok korkuyla dolu olmasına isyan etti.

"Ne kadar ödlekmişsin sen öyle!" diyerek diklendi. Onu da o zaman düşünürlerdi. Böyle baştan olmazları saymak, kendini yıldırmak onun gibi bir ceylana hiç yakışmıyordu.

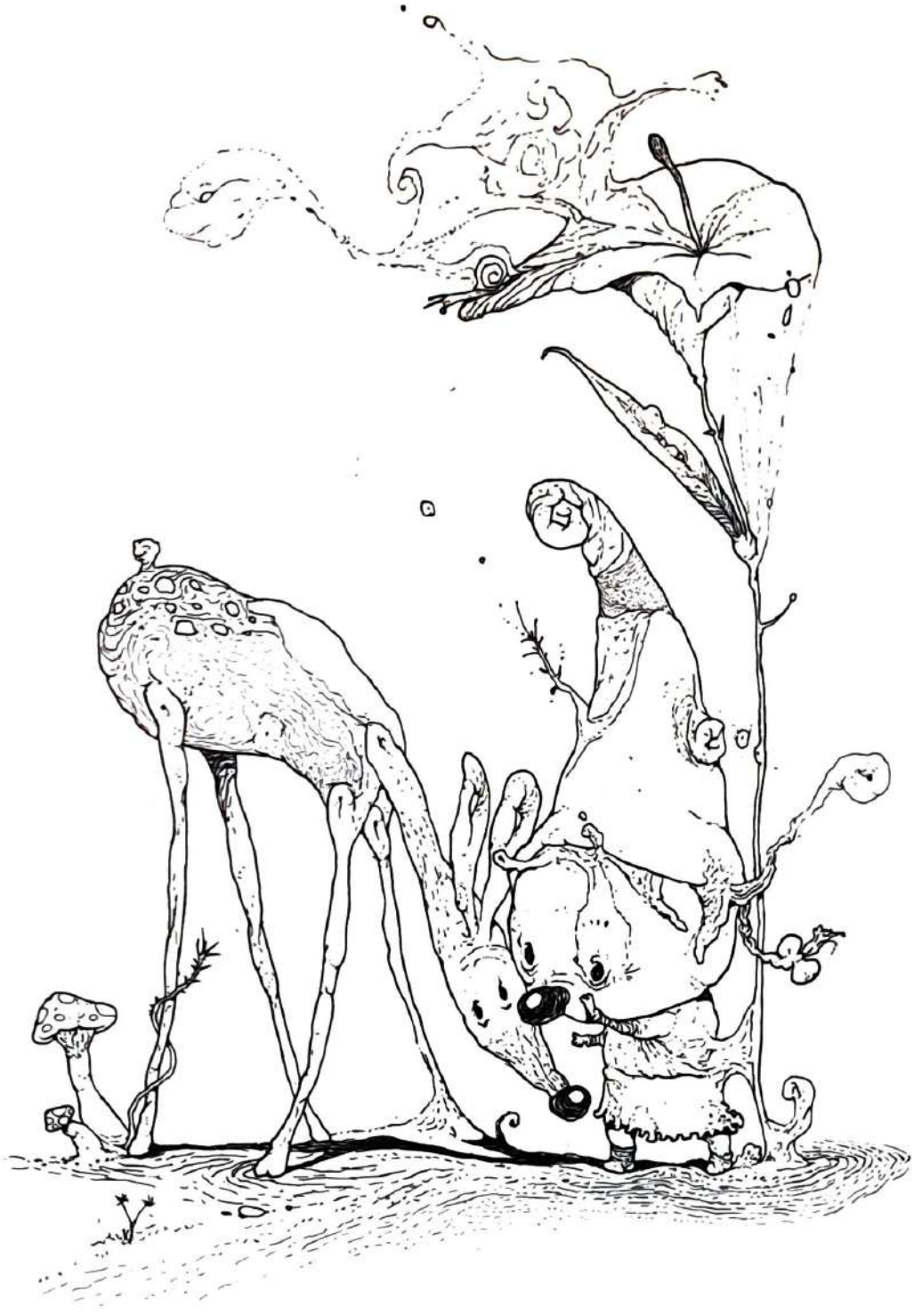
Ceylan biraz utanmıştı. Ama yine de Mantıklı kadar kendinden emin olamıyordu. İşi şakaya vurdu.

"İsmin Mantıklı ama sende de sanki pek mantık yok," dedi mahcup bir şekilde gülümseyerek.

Zihni korkularla dolu birine korkacak bir şey olmadığını anlatmak hiç kolay değildir. Korku mantığa her zaman galip gelir. Ayrıca mantığın ne olduğunu bilmeyen birinden de mantıklı olmasını isteyemezsiniz. Ona önce mantık nedir, onu anlatmanız gerekir. O yüzden, "Bende mantık olup olmadığına nasıl karar verdin bakalım?" diye sordu Mantıklı gülümseyerek.

Ceylan, "Olmayacak şeyler hayal ediyorsun," diye cevap verince Mantıklı anladı, o da çoğu canlı gibi yapmaktan korktuğu her şeyi mantıksız olarak tanımlıyordu. Ceylan'a mantığın ne olduğunu anlayabileceği örnekler vermeye başladı. Mesela, mantık güçlüden, kötüden korkmaktır, diyenler mantıklı değil korkaktılar. Mantık, her şeyin farklı bir açısı olabileceğini düşünmek ve sabitfikirlerin tuzağına düşmemektir, diyenlerse mantıklı.

Ceylan'ın kafası karışmıştı. Bu kadar dolambaçlı şeyleri anlamakta güçlük çekiyordu. Ama kendini zorladı. Her sorusuna hiç gocun-

Bir sır verir gibi sesini kısarak Ceylan'ın kulağına fısıldadı...

madan dikkatle ve incelikle cevap veren bir arkadaş edinmenin kıymetinin farkındaydı. Ama yine de Mantıklı'nın söyledikleri pek aklına yatmamıştı.

"Yani mantıklı olup imkânsızı istemek gerekiyor!" dedi.

"İmkânsız nedir? Mümkün hangisidir? Bundan emin olmak çok zor olduğu için insanlar başarılması kolay olmayan her şeye imkânsız demeyi tercih ederler."

"Bu arada," diye ekledi. "Haberin olsun, mantık sana mutlak başarı vaat etmez."

Mantıklı olmak uğruna hayatını kaybedebilirdi insan. Ama yaşadığı, sahip çıktığı bir hayatı kaybederdi. Yok, "Ben korkak olacağım," derse, hayatını belki korurdu. Ama o zaman da koruduğu, gönlünce yaşamadığı, sahibi değil kölesi olduğu bir hayat olurdu.

Ceylan'ın kafası iyice karışmıştı. Mantıklı ne anlatırsa anlatsın, o Avcı'dan da Kraliçe'den de çok korkuyordu. Ama yine de bu kızda akıl çelen bir hal vardı. Belki de haklıydı. Kalbini geri almak için hayatında bir kez olsun ürkek değil cesur davranacak gücü onun akıl çelen inadından alabilirdi.

"Tamam," dedi. "Aklıma tam olarak yatmasa da kalbimi geri almanın peşine düşebiliriz. Sana güvenmek istiyorum."

Mantıklı hınzırca gülümsedi ve bir sır verir gibi sesini kısarak Ceylan'ın kulağına fısıldadı: "Mantık der ki, babana bile güvenme. Sadece kendine güven!"

Mantıklı ile Ceylan ormanın içindeki keçiyollarını izleyerek saraya yürümeye başladılar. Bu arada hiç durmadan konuşuyorlardı. Ağaçların sık dallarını kaplayan farklı tonlardaki yaprakların arasından süzülüp üzerlerine düşen ışığın devamlı değişmesi gibi duyguları da devamlı değişiyordu.

Kâh endişeleniyor kâh neşeleniyor kâh meraklanıyorlardı. Yolculukları hayata benziyordu. Ormana benziyordu. Var oluşun tüm farklı hallerini içinde barındırıyordu.

Onlar aralarında harıl harıl konuşarak yürürken etraftaki bitkiler de onları dinliyorlardı. Ve ağaçlar toprağın derinliklerinde birbirlerine değen kökleriyle bu iki arkadaşın değişken ruh hallerini yol üzerindeki diğer ağaçlara aktarıyorlardı. Bu sayede Ceylan ile Mantıklı'nın karmaşık duyguları ağaçların köklerine tutuna tutuna çok uzak diyarlara kadar yayılıp tüm dünyayı kaplıyordu.

Meşe ateş ağacına, ateş ağacı gürgene, gürgen kayına, kayın çama, çam ejder ağacına, ejder ağacı akçaağaca, akçaağaç baobab ağacına... Ağaçlar bu iki yolcunun konuştuklarını kelimesi kelimesine birbirlerine aktararak çoğaltıyor, bir yankı gibi evrene yayıyorlardı.

İnsanlar ağaçların ulak olduğu bir dünyada yaşadıklarını hiç bilmezler. Farklı kıtalarda ve farklı kültürlerde yaşayanların, nasıl olup da birbirlerinden hiç haberleri olmadığı zamanlarda aynı şekilde dil-

ler keşfettiklerini, kavramlar yarattıklarını, ahlaklar inşa ettiklerini, felsefeler ürettiklerini, tanrılar hayal ettiklerini çözmeye çalışırken akıllarına ağaçlardan kuşkulanmak hiç gelmez.

Sırf ağaçlar değil kuşlar da yeryüzünde oradan oraya anlam ve duygu taşıyan, tıpkı ağaçların kökleri gibi birbirinden uzak insanlar arasında bağ kurulmasını sağlayan ulaklardır. Kuşlara ve ağaçlara yabancılaşan bir dünyada yaşayan insan hızla kendisine de yabancılaşır. O yüzden, kendi gelecekleri hakkındaki kararları, gölgeleri birbirlerinin üzerine düşen sıkışık evlerle dolu ağaçsız, çorak yerlerde, yağmurlardan kaçarak ve fırtınalardan korkarak alan insanlarla; kendi gelecekleri hakkındaki kararları ormanlarda, nehir ve deniz kenarlarında, gökyüzünü görerek ve toprağın kokusunu duyarak, güneşin, ayın ve yıldızların doğup batışını izleyip rüzgârları adlarıyla tanıyarak alan insanlar arasında dünyalar kadar fark vardır.

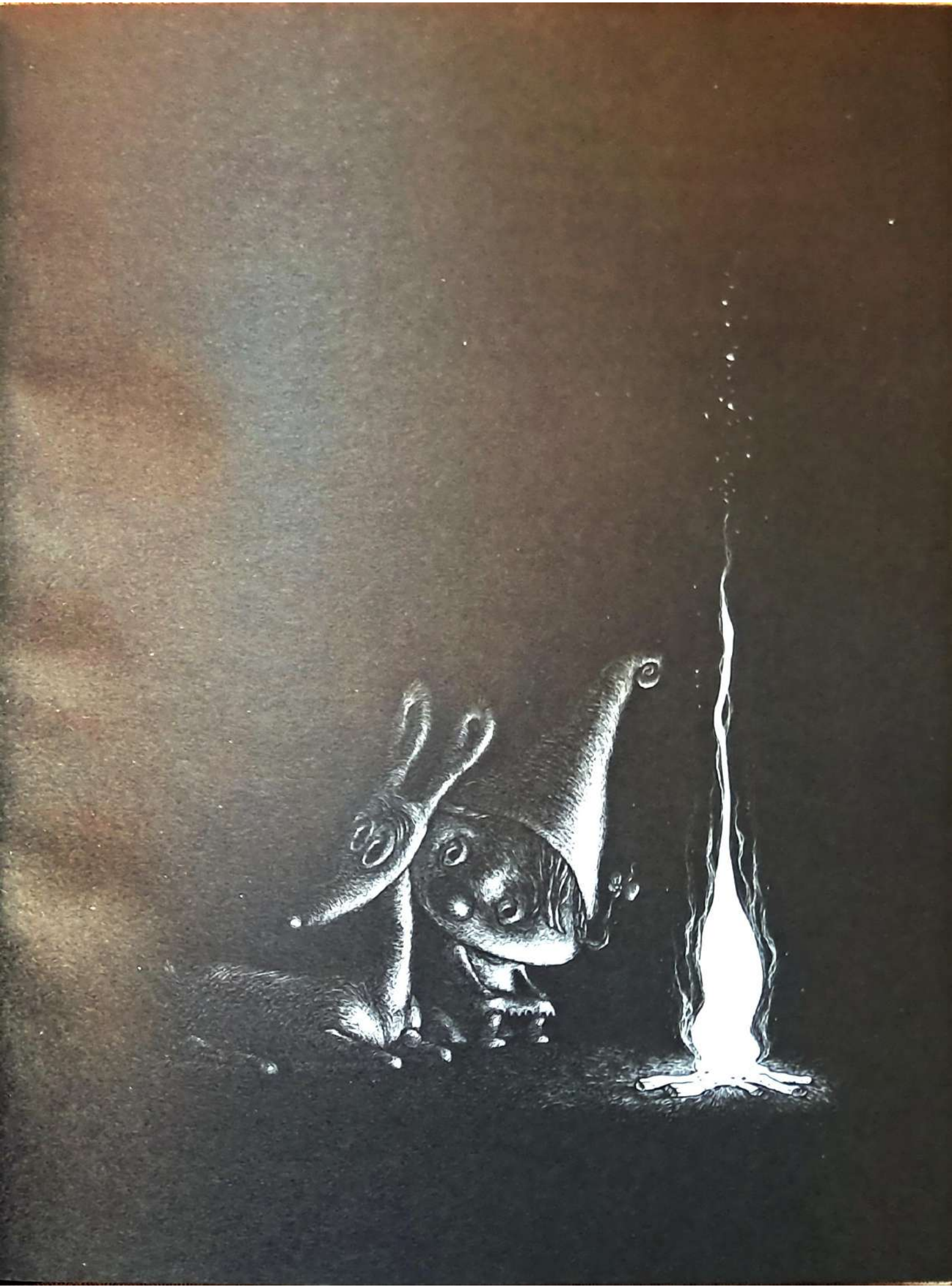
Orman Ceylan ile Mantıklı'ya bu farkı bonkörce hissettiriyordu. Sıkışık binaların arasında nefesleri tıkana tıkana yaşayan insanların sordukları sorular, o taş duvarlara çarpıp yankılanarak onları hastalandırırken ormanda her şey çok farklıydı. Ceylan ile Mantıklı ulu ağaçların dev gövdelerinin arasından kıvrılarak ilerleyen keçiyolunu izler, üzerlerine düşen güneş huzmeleri eşliğinde kararlılıkla hedeflerine giderlerken dünyalarının daha da genişlediğini, zihinlerinden dillerine, dillerinden ağaç kökleri ve kuşların belleklerine aktarılan düşüncelerin usulca evrendeki diğer sorulara ve cevaplara karıştığını ve evrensel aklı zenginleştirdiğini seziyorlardı.

Gün boyu neredeyse hiç soluklanmadan yürümüşlerdi. Artık akşam olmak üzereydi. Hava tam kararmadan geceyi rahatça geçirebilecekleri bir yer aramaya başladılar. Ağaçların arasında bir kayalık, kayalığın bir köşesinde de tepesi kristal sarkıtlarla dolu bir mağara gördüler. Mağaranın ışık girmeyen derinliklerinde ne olduğunu bilmeleri imkânsızdı ama giriş, konaklamak için çok uygun görünüyordu. Batmakta olan güneşin sarkıtlara vurarak çoğalan ve yer yer parıldayıp sönen ışıkları muhteşemdi. O ışıkların loşluğunda kendilerine etraftaki kuru ot ve yapraklardan birer yatak yaptılar ve usulca yan yana uzandılar. Güneş battığında artık sarkıtlardan yansıyan pırıltılar sönmüş, onun yerini karanlık almıştı. Gökyüzünde ne ay vardı ne de yıldızlar. Ay karanlığında sadece mağaranın derinliklerinden gelen tuhaf bir uğultu ve zaman zaman çalılardan yükselen gizemli hışırtılar duyuluyordu.

Doğası gereği her an her şeyden korkabilecek kadar ürkek olan Ceylan karanlıktan ve seslerden tedirgin olmaya başlamıştı. Mantıklı onun korkusunu biraz olsun azaltmak için çalı çırpılardan bir ateş yakmıştı ama Ceylan hâlâ hızlı hızlı nefes alıyor ve bir türlü gözlerini kapatıp uykuya dalamıyordu. Mantıklı, karanlıktan korktuğunu anladığı yol arkadaşına, "Korkma," dedi. "Karanlıkta da aydınlıkta olan ne varsa o vardır."

"Korkma," dedi Mantıklı. "Karanlıkta da aydınlıkta olan ne varsa o vardır."

"Bundan emin misin?" diye sordu Ceylan.

"Adım kadar eminim," dedi Mantıklı. "Hem unutma, Avcı acımasızca senin kalbini çalarken etraf günlük güneşlikti. İyinin ya da kötünün, ortamın ışığıyla ilgisi yoktur. Karşındakinin içinin ışığı ya da karanlığıyla ilgisi vardır."

Gecenin karanlığında ateşböcekleri hep birden aynı anda yanıp sönerek Mantıklı'nın sözlerini onayladılar ve aralarında fısıldaştılar.

"Karanlıkta da aydınlıkta olan ne varsa o vardır."

Ceylan ile Mantıklı'nın mağarada uyuduğu gecenin sabahında, onların saraya gidip kalbi geri alacaklarını duyan orman halkı toplanmış, kendi aralarında bunun mümkün olup olamayacağını tartışmaya başlamışlardı.

"Saçmalamayı bırakın!" diye kükredi başını büyük bir özgüvenle hep havada tutan Aslan, "Göğsü yarılıp kalbi çıkarılan bir ceylan, hiç yaşayabilir mi?"

Kabuğunun içinde yaşayan ama dışarıda neler olup bittiğini de gözden kaçırmayan Salyangoz buna itiraz etti: "Kalpsiz bir kraliçenin gayet de güzel yaşayabildiği, hatta bir ülkeyi yönetebildiği bir dünyada, kalpsiz bir ceylan neden yaşayamasın?"

"Hayır," diye bilmiş bir edayla düzeltti Salyangoz'un lafını her şeyin doğrusunu bilen Kurbağa. "O kalpsiz bir ceylan değil. Kalbi çalınan bir ceylan."

Konuşurken daldan dala geçen ve habire renk değiştiren kararsız Bukalemun araya girdi: "Kraliçe'nin kalpsiz olduğundan kuşkum var. Sirkteki tüm hayvanları serbest bıraktığını ve sirkleri toptan yasakladığını söylüyorlar."

Şifalı Yılan dikilerek tısladı: "Tüm muktedirler kalpsizdir. Bunu herkes bilir."

Bir ağacın en kalın dalına uzanıp kollarını aşağıya sarkıtan kibirli Panter yan gözle Aslan'a bakarak konuştu: "Ama yeryüzünde her şey

Yılan dikilerek tısladı: "Tüm muktedirler kalpsizdır. Bunu herkes bilir."

değişir. Belki Kraliçe de iktidar tarifini değiştirmeye çalışan bir devrimcidir?"

Bunu duyan hınzır Maymun olduğu yerde zıplayıp taklalar atarak, "Valla biz devrimden değil evrimden yanayız," diye kıkırdadı.

Çiçeklerden çiçeklere uçarken devamlı vızıldayan işçi Arı'nın kafası karışmıştı. Kraliçe Arı'yı düşündü. Bir an Kraliçe Arı'nın kalbi olup olmadığını aklından geçirdi. Ve, "Bizim Kraliçe'nin kalbi kesinlikle yok. Baksanıza hepimiz onun için harıl harıl çalışıyoruz, o kılını bile kıpırdatmıyor," dedi.

Konuşulanları sessizce dinleyen bilge Fil, hortumunu havaya kaldırarak onayladı Arı'yı. "Biz," dedi, "kadın erkek, güçlü güçsüz, efendi köle demeden her işi ortaklaşa yaparız. Biz kral nedir, kraliçe kimdir bilmeyiz. Bence siz de ufaktan indirin artık şu Kraliçe Arı'nızı tahttan."

Bu hararetli tartışma, Aslan'ın canını sıkmaya başlamıştı. Her ne kadar gerçekte bir karşılığı olmasa, sadece sözde kalsa da nihayetinde o ormanın kralıydı. "İktidar hakkında fazla atıp tuttunuz. İktidarın kötü bir şey olduğunu kim söyledi size!" diye kükredi Aslan.

O âna kadar ağzını açmayan Baykuş, "Gücünü iyilik için değil kötülük için kullanan gelmiş geçmiş yığınla muktedir söylemiştir belki?" diye öttü.

"Kes sesini uğursuz," dedi ormanların kralı Aslan ona. "Sen benden daha mı iyisin? Ya da sen gücünü ne için kullanıyorsun? İkimiz de kendimizden güçsüz hayvanları avlayıp canlı canlı yemekten öte ne yapıyoruz şu evrende?"

Bir kayanın üzerine tünemiş Keçi dayanamadı ve söze karıştı: "Aslında hepiniz et yemeyi bıraksanız iyilik ve kötülük meselesini daha mantıklı bir şekilde tartışabiliriz," deyince az önce birbiriyle anlaşamayan tüm hayvanlar birden birlik oldular ve otobur olan bilge filler hariç diğerleri hep birlikte Keçi'ye dönüp onunla alay etme faslına geçtiler.

"Hah, hepimiz kalpsiziz, bir tek senin kalbin var, değil mi? E sen de ot yiyorsun! Otun canı yok mu?" diye bağrışmaya başladılar.

İnatçı Keçi bu soruya cevap bile vermedi. Onların kendi vahşiliklerini haklı çıkarmak için bahaneler aramalarını umursamadan geviş getirmeye devam etti.

Ormandaki hayvanların arasındaki ateşli tartışma sürerken güneş yükselmiş, Ceylan ile Mantıklı çoktan uyanıp tekrar yola koyulmuşlardı.

Ormandan çıktılar. Tepeler aştılar. Nehirlerden geçtiler. Ovalar boyu uzun uzun yürüdüler. Ve devamlı konuştular. Birbirlerine sorular sorarak olan biteni anlamaya, olup bitecekleri öngörmeye çalıştılar. Adımları da hızlıydı, kalpleri de hızlı atıyordu. Öyle inançlı, öyle istekli ve öyle kararlı yürüyorlardı ki sanki dünyayı adımlarıyla ite ite ayaklarının altında döndürüyorlardı. Onlar dursa sanki dünya da duracaktı. Onlar sussa sanki kâinat da susacaktı.

Nihayet yoruldular. Bir şelalenin dibinde, gölleşen suyun kıyısında durdular. Suyun içinde kurbağalar vardı, üstünde sararmış birkaç yaprak. Bir yengeç taşların üzerinde yan yan yürüyordu. Suyun yüzeyinde iki yabani nilüfer yüzüyordu. Mantıklı, bir gürül gürül akan şelaleye baktı bir de dibindeki duru suya.

"Peki sular? Sence sular da kuşlarla ağaçlar gibi bizim sözlerimizi ve duygularımızı başka yerlere taşırlar mı?" diye sordu Ceylan.

"Sanmam," dedi Mantıklı. "Sular da ağaçlar ve kuşlar kadar meraklılar ama bence çok daha iyi sır saklarlar."

İkisi birden buz gibi suya atladı. Suda yüzerken hayatlarındaki sırları düşündüler.

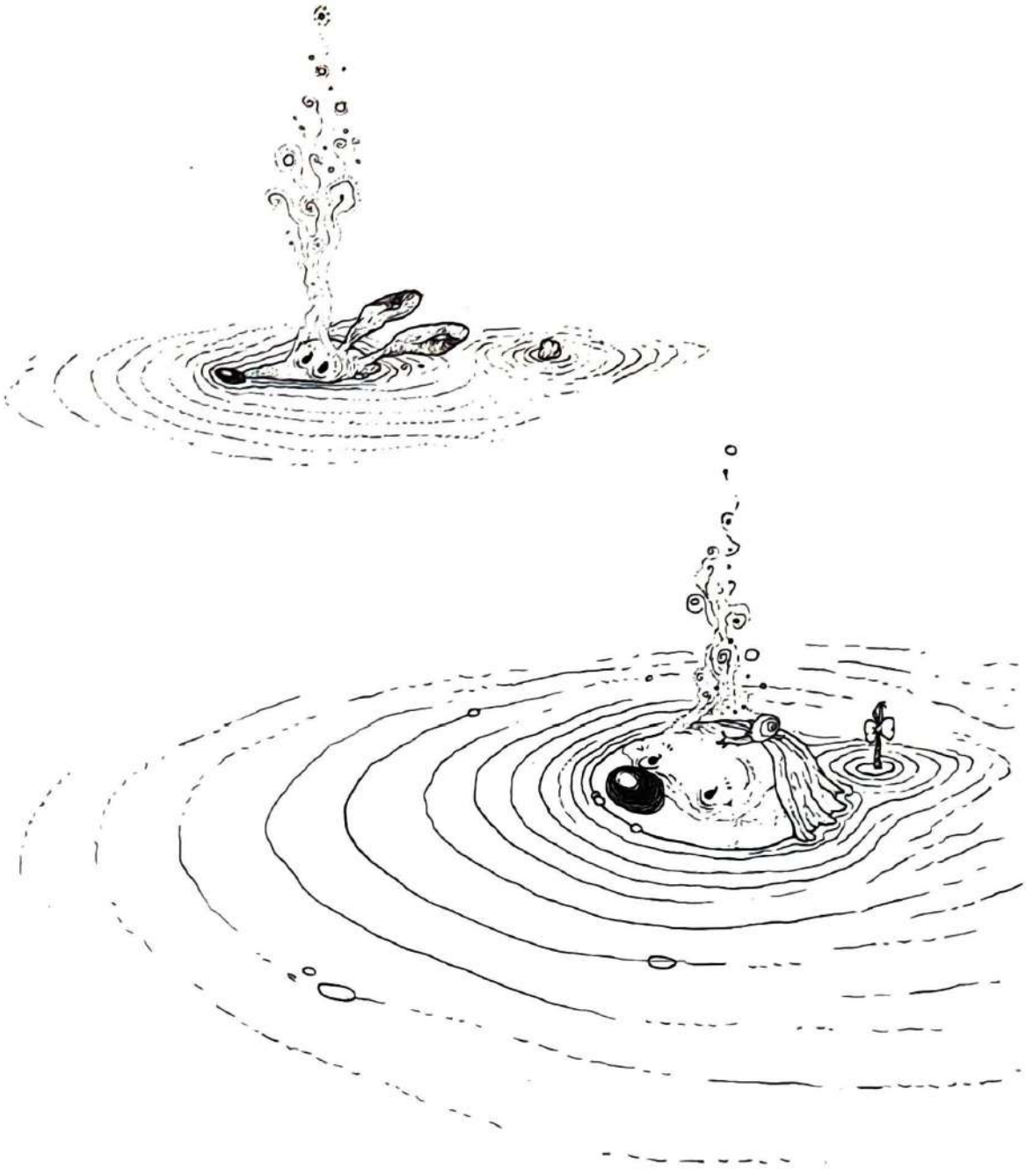
Ceylan'ın başkalarından sakladığı hiçbir sır yoktu. Hayatı bu şelalenin suları kadar berraktı. Ama Mantıklı'nın hayatında bir sır vardı. Bu sır Ceylan'a henüz anlatmadığı, anlatamadığı bir gerçekle ilgiliydi. O tam bunları düşünürken çoktan sudan çıkıp güneşte tüylerini kurutmaya başlayan Ceylan hâlâ suda olan Mantıklı'ya hiç beklemediği bir şey sordu:

"Sen cüce arkadaşlarını nasıl oldu da geride bırakıp benimle bu yolculuğa çıktın?"

Mantıklı bu soruya cevap vermeye hazır değildi, sakladığı sırra dair bir soru duymanın şaşkınlığıyla bocaladı. Ceylan'a gerçeği söyleyip söylememe konusunda kararsız kaldı. Onun diğer cücelere öfkelenmesini istemiyordu ama gerçekleri saklamak da huyu değildi. Cevap vermeden önce derin bir nefes alıp balık gibi suya daldı. Suyun dibinde süzülürken yosunlara, minik balıklara, yengeçlere, kurbağalara baktı. Kim bilir tüm bu canlıların kimselere anlatmadıkları ne sırları vardı. Yoksa yok muydu? Sırrı olan tek canlı insan olabilir miydi? İnsan olmanın ağırlığını üzerinde bir kez daha hissederek su yüzeyine çıktı. Diğer canlılar kadar hafif olabilmek için gerçekleri ne pahasına olursa olsun söylemek gerekiyordu.

Yalan söylemekle bir şeyi söylememek arasındaki fark çok önemlidir. Mantıklı, diğer cücelerle ilgili gerçeği kimselerle paylaşmayıp kendi içinde bir sır gibi saklarken kendisini kötü hissetmemişti ama şimdi bu soruya doğru cevabı vermez, o sırrı saklamak uğruna yalan söylerse kendisini çok kötü hissedeceğini biliyordu. Madem soru artık sorulmuştu, demek ki gerçeği anlatma zamanı da gelmişti. Sudan çıktı. Üzerine güneş düştüğü için sımsıcak olan bir kayaya tırmandı ve sırtüstü uzanıp olanları anlatmaya başladı.

"Prenses bizim kulübeye gelip başından geçenleri anlattığında hepimiz ona çok üzüldük ama benden başka kimse senin durumuna kafa yormadı. Hatta ben, 'Kalpsiz bir ceylanı öylece ormanda bırakamayız. Onu da bulup buraya getirelim,' dediğimde hepsi bu fikre şiddetle karşı çıktı."

Suda yüzerken hayatlarındaki sırları düşündüler...

Ceylan bunu duyunca çok şaşırdı. "Ama neden?" diye sordu. "Sen bu kadar iyi birisin, diğer cüceler neden bu kadar kalpsiz?"

Mantıklı yattığı yerden dirseklerinin üzerinde doğruldu, saçlarını sağa sola sallayıp kurutmaya çalışırken, "Öyle düşünmeni istemem," dedi. "Cüceler kalpsiz değiller, sadece olaylar arasında bağ kurma konusunda kötüler. Seni kurtarırsak, senin kalbini geri isteyeceğini, o zaman da Prenses'in hayatının yeniden tehlikeye gireceğini zannettiler."

Ceylan, Mantıklı'nın saçlarından etrafa sıçrayan su damlacıklarındaki güneş ışınlarının yarattığı renk kırılmalarına baktı. Saçlarından gökkuşağı fışkıran arkadaşının kendisine sırrını söylerken aslında ne kadar üzgün olduğunu ve bunu hissettirmemek için nasıl çaba gösterdiğini düşündü. Üstelik cüceler gerçekten de kalpsiz değillerdi sanki, aksine endişelerinde haklıydılar.

Tam, "Sen de bu ihtimali aklından geçirmedin mi peki?" diye soracakken vazgeçti. O, adı üzerinde Mantıklı'ydı. Mantık, Kraliçe'nin öldürtmek istediği bir kıza sahip çıkıldığı gibi, o kız yüzünden kalbinden olan bir Ceylan'a da koşulsuz sahip çıkılmasını gerektirirdi. Belli ki diğer cüceler bunu düşünememişlerdi.

Düşüncesizliğin bir suç olup olmadığına kim nasıl karar verebilirdi?

Ceylan'ın aklından bunlar geçerken ikisi de bir süre konuşmadılar. Yükseklerden aşağıya gürültüyle dökülen şelalenin başında sessizce oturmaya devam ettiler. Çevrelerindeki ağaçlar bu endişe dolu düşünceleri, köklerden köklere ileterek tüm dünyaya yaydılar. Tepelerinde uçan kuşlar, sırlar hakkında birbirleriyle fısıldaştılar.

Dünyadaki tüm canlılar o an mantık gözetilmeden verilen kararların sonuçlarını düşündüler. Sonuçların bedellerini hesapladılar. Mantıksız olmanın kalpsiz olmaya yol açmasına hep birlikte üzüldüler. O an, bir an... tüm dünyada bir umut doğdu.

Ağaçların köklerinden dünyaya yayılan bu umudun tatlı bir rüzgârı vardı. Ve Mantıklı'nın kurumakta olan saçları bu rüzgârla uçuşuyordu. Ceylan, Mantıklı'nın uçuşan saçlarına baktı. Rüzgârın taşıdığı çiçek kokularını içine çekti. Sonra derin bir iç çekti. Mantıklı'nın cüce arkadaşlarının kalpsiz insanlar olarak akılda kalmasından çok rahatsız olduğunu hissetmişti.

Kendisi de onların kalpsiz olduğuna inanmak istemiyordu. O yüzden durumu tam olarak anlamak için cesaretini toplayıp bir soru daha sordu:

"Baksana, kalbi geri almaya gidiyoruz. Kraliçe o kalbin bana ait olduğunu öğrenince sence de Prenses'in peşine tekrar düşmez mi?"

Mantıklı oturduğu yerden kalktı. Hemen arkalarındaki elma ağacına doğru yürüdü. Dallardaki en olgun kırmızı elmayı koparıp dişledi ve Ceylan'a başka bir soruyla cevap verdi:

"Peki sence korunması gereken sadece Prenses'in hayatı mı, yoksa her canlının yaşama hakkı mı?"

Mantıklı sorusunu sordu ve bir ısırık alması için elmayı Ceylan'a uzattı. Ceylan elmanın ucundan kibarca ısırdı. Usul usul lokmasını çiğnerken sorunun cevabını düşündü.

Mantıken her canlının yaşama hakkı vardı ama galiba insanların dünyasında öncelikli olan hayvan değil insan hayatıydı.

Mantıklı elmadan bir diş daha aldı ve, "İyi düşün," dedi. "İnsan hayatı gerçekten önemli olsaydı, bir insan olan Kraliçe, bir insan olan Avcı'dan bir insan olan Prenses'i öldürmesini isteyebilir miydi? İnsanların dünyasında önemli olan sadece kendi hayatlarıdır."

Ceylan'ın üzerine düşünmesi gereken şeyler gittikçe çoğalıyordu. Mesela kendi hayatamızla bir başkasının hayatı arasındaki bağı ne zaman kuruyor, ne zaman kopartıyorduk?

Ceylan ile Mantıklı şelalenin yanından ayrılmış, elma ağaçlarıyla bezeli bahçeleri geçmiş, şimdi de ormanın ekşi yemiş çalılarıyla dolu patikasını yürümeye başlamışlardı.

Ormanın renkleri devamlı değişiyordu. Elma bahçelerinden geçerken yeşile bulaşan kırmızılığın yerini artık ekşi yemiş çalılarının turuncusu almıştı. Orman, bir çocuk cesaretiyle renklendirilmiş gibi görünüyordu. Ormanın içinden geçenler bu parlak tonların neşesine bürünüyorlardı. Gri taşlardan ya da boz renkli topraktan yapılmış evlerde yaşayan insanlar ormandan uzaklaştıkça onun renklerinden kendilerine bulaşan mutluluğu yavaş yavaş yitiriyorlardı. Derinliklerinde tehlikelerin olduğu yeşil bir kuyu olarak akıllarında kalan ormana hızla yabancılaşıyorlardı. Pencerelerinin önüne koydukları birkaç saksı veya gölgesinde oturdukları birkaç ağacın varlığıyla yetinmeleri ve ormandan bu kadar uzak durmaları çok acıklıydı.

"İnsanlar için güzelliğin bu kadar önemli olmasını aklım almıyor," dedi Ceylan.

Mantıklı çalılardan avuç avuç yemiş toplarken bunları düşünüyordu. Bir zamanlar saraydan kaçıp ormana saklanan ailesi ona çoğu insanın kendi kendisini mahrum bıraktığı muhteşem bir fırsat vermişti. O ormanı tanıyan ve seven, ondan korkmayan, aksine ona güvenen ve içinde kendisini mutlu eden ne varsa hepsinin tadını çıkaran biri olabilmişti.

Mesela bu turuncu yemişler... Tatları çok güzel ve şifası çok fazla olan bu yemişleri yiyenler bir ömür boyu hasta olmazlardı.

Mantıklı'nın aklından bunlar geçerken Ceylan hâlâ ısrarla sorularını sormaya devam ediyordu.

"Ama Avcı emri yerine getirmedi. Kendi hayatını tehlikeye atmak pahasına Kraliçe'yi kandırıp Prenses'in canını kurtardı."

Mantıklı bir avuç ekşi yemişi ağzına attı ve cevapladı:

"Neden? Çünkü Prenses çok güzel bir kızdı. Pamuklar kadar güzel... Bedenleri benim kadar eciş bücüş olan diğer cüce arkadaşlarım bile güzel bir kız görünce mantıklarını yitirdiler."

Ceylan gitgide daha da hüzünleniyordu. İnsanlarla ilgili duydukları onu umutsuzluğa düşürüyordu.

Küçük bir gölün kenarına vardılar. Gölün yüzeyi zambaklarla doluydu. Ceylan ile Mantıklı gölün kenarına oturdular ve zambaklara daha yakından bakmak için suya doğru eğildiler. Suyun durgun yüzeyinde yansımaları belirdi. İkisi de önce kendi yansımalarına baktılar sonra birbirlerininkine...

"İnsanlar için güzelliğin bu kadar değerli olmasını aklım almıyor," dedi Ceylan. "Senin gibi akıllı birini sadece bir prensesten daha güzel olmadığı için mi dinlemediler!"

"Sadece güzellikten etkilenseler seni de gözden çıkaramazlardı. Senin de Prenses kadar güzel olduğunu görmüş olmalılar. Ama insanın en kötü huylarından biri kibridir. Kendi türünü diğer türlerden üstün görür. Hatta bununla yetinmeyip kendi türünde de sınıflandırmalar yapar. Birini bir diğerinden daha güzel, daha zengin, daha soylu diye ayırır."

Bunları konuşurken hâlâ suyun yüzeyindeki yansımalarını izliyor ve insanların aynaya ya da başkalarına baktıklarında gördükleriyle şu anda kendilerinin bu yansımalara baktıklarında gördükleri arasındaki farkı düşünüyorlardı.

Hayat hepimizin kolayca kavrayamayacağı kadar karışık ve tuhaf değerlerle doludur. Eğer bu karışıklık ve tuhaflık bizi yorar ve anlama uğraşından vazgeçirirse renksiz, tekdüze bir hayatın içinde kalabalıklarla birlikte olağan bir akışa kapılıp gideriz. Yaşadığımız hayata yabancılaşır, kendimizi anlamsız ve değersiz hissettiğimiz bir hayatın içinde yorgun ve yılgın buluruz.

Ama eğer bu karışıklık ve tuhaflık gözümüzü baştan yıldırmaz da merakın ve bilginin peşine takılıp sorularla zenginleştirdiğimiz bir hayatı hedeflersek, o soruların bizi sokacağı yollar hem dünyamızı renklendirir hem de yaşam hevesimizi artırır.

Ceylan, Mantıklı'nın anlattığı çoğu şeyi kavramakta zorlanıyor ama soru sormayı ve anlamaya çalışmayı seviyordu. Hayatı seviyordu. Her şeyi öğrenmek, tüm bilmeceleri çözmek istiyordu. En çok da ormanda kendi halinde yaşayan bir ceylanın kalbini gözünü kırpmadan çalan, çalabilen o insanların dünyasını çok merak ediyordu.

Mantıklı gölün kıyısında sırtüstü uzandığı yerden kollarını yukarı kaldırarak esniyordu ki Ceylan'dan yeni bir soru geldi:

"Zengin olmak ne demek?"

"Bunu bilmemek ne kadar güzel bir şey," dedi Mantıklı gülümseyerek ve derin bir nefes alıp anlatmaya başladı. "İnsanlar yeryüzündeki her şeye kendilerine göre bir değer biçer ve tüm ömürlerini o yüksek

değer biçtikleri şeylere sahip olmak için tüketirler. Hatta bunun için birbirlerini öldürebilir ya da kendi hayatlarını tehlikeye atabilirler."

Ceylan yine endişelenmişti. Ya insanlar onun bildiği bir şeyi bilmiyordu ya da insanların bildiği bir şeyi o hiç öğrenmemişti. Bir an yürümekten mi yoksa fazla düşünmekten mi bilemedi ama kendini çok gergin hissetti.

Mantıklı onu fazla zorlamamak için yanına yanaştı ve kulaklarının arkasını okşayarak sakinleştirmeye çalıştı.

Ceylan'ın sesi konuşurken yine titriyordu.

"Doğada her şey zaten kendiliğinden değerli. Her şeye başka bir değer biçmek neden?"

Mantıklı için insanların mantıksız düşünce şekillerini açıklamak çok kolay değildi. Biraz düşündükten sonra, "Onlar var olan değerlerle pek ilgilenmiyorlar. Kendi değerlerini kendileri baştan yaratmayı seviyorlar," dedi.

Ceylan'ın aklı hâlâ almıyordu bunu.

"Var olan değerlere yapılan büyük bir haksızlık değil mi bu?"

Mantıklı da öyle düşünüyordu ama insanlar bir ara yanlış bir fikre saplanmış, sonra da o fikrin batağından bir türlü çıkamamış olabilirlerdi. Yeryüzündeki her şeyin kendileri için yaratıldığını sanıyorlardı.

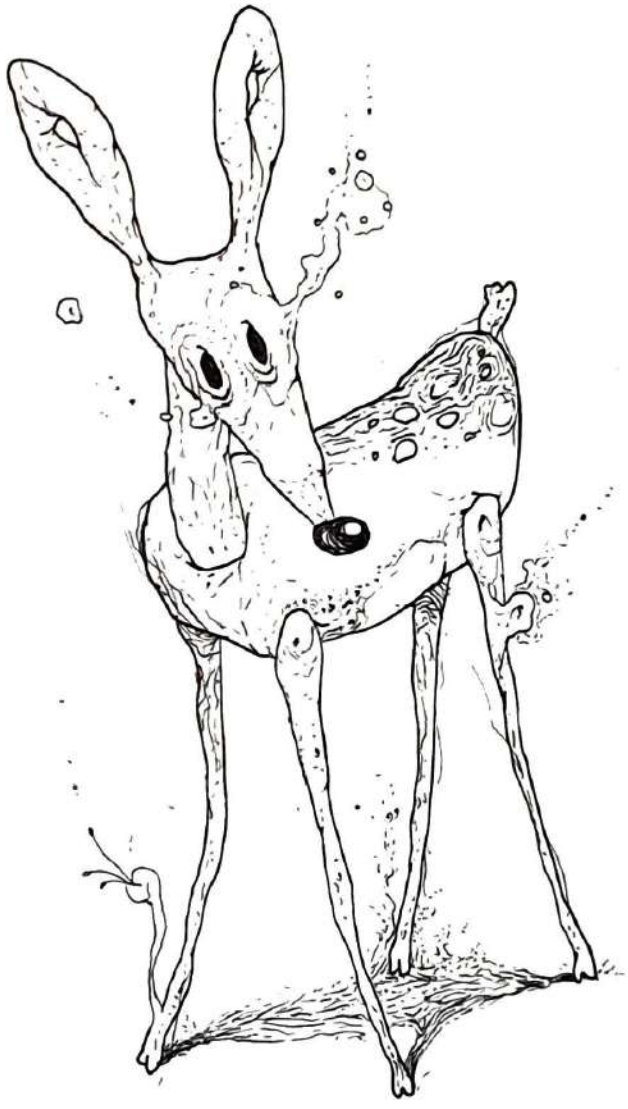
Ceylan birden o âna kadar hiç düşünmediği bir şeyi fark etti.

"Farkında mısın, sen de bir insansın ama insanlardan 'onlar' diye bahsediyorsun?" dedi.

Mantıklı gülümsedi. "Doğru, benim türüm ait olmaktan pek gurur duyulacak bir tür değil maalesef. Biz birbirimize de değer biçeriz. Mesela ben onlar için çirkin, fakir ve akılsız, yani değersizim."

Ceylan bu sefer öfkelenmişti. Bu arkadaşına yapılabilecek en büyük haksızlıktı.

"Sen çok güzel, çok iyi ve çok akıllısın! Her şey gibi, şu göl, şu zambaklar, şu gökyüzü ve şu ağaçlar ve şu hava gibi kendiliğinden

Doğada her şey zaten kendiliğinden değerli.
Her şeye başka bir değer biçmek neden?

değerlisin. Hem de çok değerlisin. Bunu göremiyor olamazlar!" Mantıklı onu yatıştırmak için sırtını sıvazladı.

"Senin ait olduğun dünyada bu böyle ama insanların dünyasında çoğunluğun hemfikir olduğu değerler, eğrisine doğrusuna bakılmadan geçerlidir," dedi. Mantıklı'nın bedeni çoğunluğun bedenininden farklı olduğu için o çirkin sayılırdı. Cebinde hiç parası olmadığı için fakir; güzelleşmek, para kazanmak ve herkes gibi olmaya çalışmak gibi bir derdi olmadığından da aptaldı.

Ceylan insanlığa dair öğrendiği bunca şeyden sonra iyice umutsuzluğa düşmüştü. Dünya çok güzel ve çeşitli zenginliklerle dolu muhteşem bir yerdi ve insanlar bunun farkında değillerdi. Şu durumda insan korkunç bir canlıydı ve kendisi dışındaki her şey için büyük bir tehlikeydi.

"Dehşet verici şeyler anlatıyorsun, aklım almıyor," derken o kadar haklıydı ki.

İnsanların dünyası Mantıklı ile Ceylan gibilerin aklının almayacağı şeylerle doluydu. Mesela zengin olmak için ölesiye çalışan ama o kadar çalışmaya karınlarını bile zor doyuran çoğu yoksul insan, kendilerini akıllı ve vicdanlılar değil, zengin ve kurnaz liderler yönetsin isterlerdi. Ve onlar böyle istedi diye de dünyayı zenginler ve kurnazlar yönetirdi.

İşte Ceylan için şiddetle itiraz edilmesi gereken bir yanlış daha!

"Dünya yönetilmesi değil, sadece yaşanması gereken bir yer oysa!"

Bu konuşma Ceylan'ı çok yormuştu. Madem insan böyle bir şeydi, o kalbi insanlardan geri nasıl isteyeceklerdi? Önce Avcı sonra da Kraliçe kendilerine her türlü kötülüğü yapabilirlerdi.

Biraz sakinleşsin diye Ceylan'ın yüzünü gölden avucuna aldığı buz gibi suyla yıkayan Mantıklı, "Doğru söylüyorsun," dedi. "Bize her türlü kötülüğü yapabilirler. Ama önemli olan başkalarının ne yaptığı değil bizim ne yaptığımız. Hakkımızı alıp alamayacağımız beni ilgilendirmiyor. Beni ilgilendiren tek şey haksızlıklar karşısında susup kalmamak. O kalp senindi ve yeniden senin olacak."

O sözünü bitirdiğinde gölden bir balık zıpladı gökyüzüne. Ormandaki bir inanışa göre gölden gökyüzüne zıplayan ve geri düşmeyen balık, onu görenlerin cesaretini artırır, umutsuzluğunu azaltırdı. İkisi de balığa ve gökyüzüne bunu bilmeden baktılar. Ve o an içlerinde bir umut belirdi. İkisi de buna çok şaşırdı.

Göl kıyısından ayrılıp yollarda rastladıkları çalıların yemişlerini yiye yiye nihayet ormandan çıkan Mantıklı ile Ceylan geniş bir vadiye vardılar. Vadinin içinden bir dere akıyor ve kenarındaki söğütlerin dalları suya sarkıyordu. Köylüler vadinin bereketli topraklarında çeşitli sebzeler ve tahıllar yetiştiriyordu. Toprak ustalıkla irili ufaklı parsellere bölünmüş, her parsele farklı bir şey ekilmişti. Vadi uzaktan bakıldığında usta bir ressamın fırçasıyla renklendirilmiş muhteşem bir resim gibiydi. Sarıdan yeşile, yeşilden kahverengiye doğru ara ara koyulaşıp açılan renklerin hesapsızca bir araya gelişinden ortaya çıkan görüntü büyülüydü.

Mantıklı bu gördükleri manzara üzerine Ceylan'a tam güzel bir şeyler söyleyecekken Ceylan aniden durdu ve gözünden bir damla yaş düştü.

"Çok geç kaldık. Avcı kalbimi çoktan Kraliçe'ye vermiştir," dedi.

Ne yolda yedikleri yemişler ne Mantıklı'nın anlattığı onca akılcı şey ne de gölden gökyüzüne doğru zıplayan ve geri düşmeyen o balık Ceylan'ın kalbinin boşluğuna yerleşen endişeyi gidememişti.

"E daha iyi ya," dedi Mantıklı. "O zaman Kraliçe'ye o kalbin Prenses'e ait olmadığını söyler ve hemen geri alırız. Zaten Kraliçe senin kalbini ne yapsın? Ona Prenses'in kalbi lazım."

"O zaman Kraliçe tekrar Prenses'in peşine düşmez mi?"

"Bu seni üzer mi?" diye sordu Mantıklı.

"Seni üzmez mi?" dedi Ceylan.

İkisi de uzaklara baktı. Vadinin o güzel renklerine... Gökyüzünün mavi derinliklerine... Tepelerindeki bembeyaz bulutların usul usul şekil değiştirişine baktılar.

İkisi de sorulana cevap vermedi. Biraz sessiz kalıp düşünmek istediler. Nelere üzülüp nelere üzülmeyeceklerini... Nelere sevinip nelere sevinmeyeceklerini... Nelerden korkup nelerden korkmayacaklarını...

Ceylan'ın kafası karışıktı. Kalbini geri almak istiyordu istemesine ama kendisi yüzünden bir başkasının başına kötü bir şey gelmesini de istemiyordu. Mantıklı, Ceylan'ın kafasını neyin karıştırdığını anlamıştı. Ama o da işin içinden çıkmakta zorlanıyordu. Ceylan'ın başına Prenses yüzünden kötü bir şey gelmişti. Ve Kraliçe gerçeği öğrenirse Ceylan yüzünden Prenses'in başına kötü bir şey gelecekti.

Ceylan bulutlara bakarken birden büyük bir matematik problemini çözmüş gibi heyecanla bağırdı:

"Eğer biz Kraliçe'yi bu dünyada ondan daha güzel bir insan olmadığına, Prenses'in de öyle pek güzel bir kız olmadığına ikna edebilirsek kalbimi geri alırken Prenses'in hayatını da kurtarabiliriz!"

"Emin misin?" diye sordu Mantıklı. Yapmaları gereken bu muydu? Kraliçe'yi dünyalar güzeli olduğuna inandırmak mı?

"Aklıma başka bir çözüm gelmiyor."

"Neden Kraliçe'yi dünyanın en güzel insanı olma iddiasının saçma bir hırs olduğuna ikna etmiyoruz?"

"Haklısın ama sen anlattın, insanlar hayallere kapılmaya çok meraklı ve gerçekleri olduğu gibi kabul etme konusunda oldukça inatçı değiller mi?"

"Ne olduğu değil bizim ne yaptığımız önemli. Ben gerçeklerde diretmekten yanayım."

"Şu durumda ben de mecburen senin yanındayım," dedi Ceylan ve gülüştüler.

Mantıklı bu zor durumda hâlâ şaka yapabildikleri için kendisini

çok iyi hissetti. "Çıkmaza girildiğinde bile şakalaşılamayan hayat, hayat değildir," diye geçirdi içinden.

Hava kararmak üzereydi. İkisi de çok yorgundu. Salkım saçak dalları olan kocaman bir ağacın gölgesinde birbirlerine sarılıp uykuya dalacaklarken Ceylan sordu:

"Kalbim olmadan sence daha ne kadar hayatta kalabilirim?"

Mantıklı bu soruyu duymamış gibi yaptı. Aynı şeyi o da merak ediyor ve cevabını düşünmekten çok korkuyordu.

"Bu anlattıkların harika şeyler," dedi ağaca...

Mantıklı ile Ceylan, altında uykuya daldıkları görkemli ağacın her kıtada sadece bir tane olan ve zihninde sorularla dolaşan insanların rüyalarına girip onlara gerçeği anlatan Hakikatli Şiir Ağacı olduğunu bilmiyorlardı.

Ağaç, sorularını duymak için Ceylan ile Mantıklı'nın derin uykuya dalmasını bekledi. Mantıklı rüyasında ağacın karşısına çıktı ve sorusunu sordu.

"Siz, rüyamdaki muhteşem ağaç gerçekte kimsiniz ve rüyama neden girdiniz?"

Ağaç cevap verdi.

Ben hakikati söyleyen bir şiir ağacıyım ruhunun ormanında
Ne sen gerçekte olan bitenin farkındasın ne de Ceylan farkında.

"Fark etmediğimiz gerçek ne olabilir ki? Mesela Ceylan'ın kalbinin çalınmasına neden olan o Kraliçe çok zalim bir insan değil mi?"

Ağaç buna güldü.

Tam aksine.
Zalim değil, merhametlidir bu Ece.

Mantıklı böyle bir cevap duymayı beklemiyordu. Başını kaşıyarak sordu: "O zaman neden üvey kızını öldürtmek istedi?"

Ağaç dallarını iki yana uzatarak cevap verdi:

Kraliçe istemedi asla böyle bir şey,
O hain Vezir'in marifeti her şey.

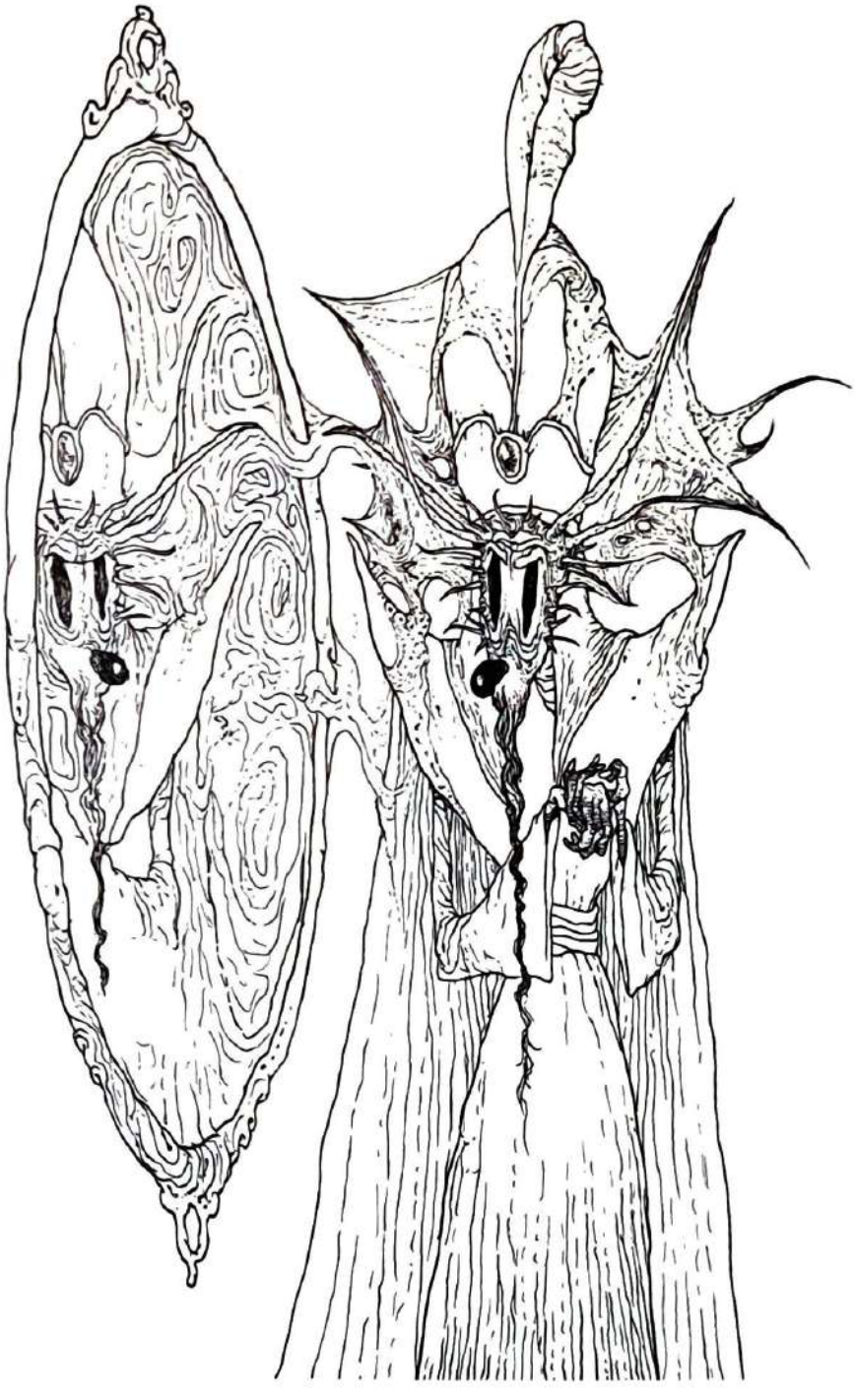
Mantıklı şaşırdı. "Vezir mi? Veziri Kraliçe'ye neden hainlik yapıyor ki?" diye sordu.

Kraliçe herkesten farklı biri.
Dünyada savaş olmasın istiyor illaki.
Bunun için komşu ülkelerin aklını çeldi.
Mutlak Barış diye bir şey ilan etti.
Diyor ki: Sınırlar kalksın yeryüzünde.
İnsanlar da kuşlar gibi seyahat edebilsin dilediği yere.
Didişmeden yaşasın herkes kapıların sonuna kadar açık olduğu farklı ülkelerde.
Silahların topu da gitsin çöpe!

Duydukları Mantıklı'yı çok heyecanlandırmıştı. Demek Kraliçe de onun gibi çok mantıklı biriydi ve imkânsızı isteyecek kadar da cesaretliydi.

"Bu anlattıklarınız harika şeyler," dedi ağaca.

Evet ama gerçekleşmesi mucize!
Kuzey komşu krallık,
Silah yapıp satar herkese.
Savaşlar sayesinde kazandığı tonla altını doldurdu cebe.
O yüzden meydanı bırakmaz sizin Kraliçe'ye.
Nihayetinde Vezir'e rüşvet verdi,
Halkı Kraliçe'ye düşman ettirdi.
Herkes onu kötü kalpli bir üvey anne sanıyor.
Prenses'i kıskanmaktan delirdi biliyor.
Sözde aynalarla konuşup aklını kaçırmış.
Prenses'i öldürsün diye onu Avcı'yla ormana salmış.

Ve kötüler nedense hep daha güçlüydü...

İnsan böyledir...
Bir kadının kendi doğurmadığı bir çocuğu sevemeyeceğinden,
Ve bu dünyanın savaşlar olmadan asla dönemeyeceğinden emindir.

Mantıklı buna çok üzüldü. Bu dünyada iyi olmak ne kadar zor bir şeydi. Ve kötüler nedense hep daha güçlüydü.

"Peki ya Avcı?" diye sordu. "O da mı Vezir kadar hain?"

O yumuşak kalpli bir avcı.
Prenses'e zaten kıyamazdı.
O yüzden Vezir bu emri ona verdi.
Prenses nasılsa onun aklını almayı becerecekti.
Avcı da başka bir canlının kalbini söküp Kraliçe'ye getirecekti.
Kraliçe kalbi görünce gerçekten delirecekti.
Prenses de Kuzey komşu ülkenin Prensi'yle birlikte saraya geri dönecekti.
Delirmiş bir kraliçeyi öldürmek Prens'in işi...
Ardından asılsız bir masal uydurmak Vezir'in vazifesi.

Mantıklı duyduklarına inanmakta zorlandı. Bu kadar iyi bir insana bunca kötülüğü yapmak ve dünyaya barış getirmek isteyen birini engellemek mantığa sığmayan bir işti. Tam umutsuzluğa düşecekken ağacın kullandığı dil dikkatini çekti.

"Neden tüm bunları bana sanki olacakken olmayacakmış gibi anlatıyorsunuz?"

Ormandaki kalpsiz Ceylan'a kıyamayanlar,
Dünyaları yıkar, yıkar, yeniden kurar,
Oluru olmaz, olmazı olur yaparlar.
Hesap yaparken hesaplanamayan şeyleri hesaplayamayan hesapçılar da
En ummadıkları yerde çuvallarlar!

Mantıklı tüm sorularının cevabını almıştı. Ceylan'ın soruları ysa bambaşkaydı.

O da zihnindeki en önemli soruyu sordu ağaca: "Bir ceylan, kalbi olmadan ne kadar hayatta kalabilir bu ormanda?"

Kalpsiz biri sonsuza kadar hayatta kalabilir
Beyinsiz biri içinse bu pek mümkün değildir.
Üstelik, unutma, sen kalpsiz değilsin.
Kalbi çalınmış birisin.

Mantıklı da öyle söylüyordu ama Ceylan beyni çok çalışan biri değildi. Çalınmadan önce daha çok kalbiyle yaşadığını düşünürdü. Kalbi çalındığından beri Mantıklı'yla beraber olan biteni anlamak için çok kafa yoruyordu. Ve beynini kullanmaya bu kadar alışık olmadığı için de çok yoruluyordu.

Kalbimizi ya da aklımızı bazen başkalarıyla da paylaşırız.
Güven duyduğumuz birileriyle konuşurken
Onun aklına ya da kalbine tutunuruz.
Senin kalbin çalındı
Ama buralara kadar gelebildin arkadaşınla,
Yoksa kalpsiz bir ceylan nasıl hayatta kalır ormanda?

Ceylan'ın içi gerçekten ferahlamıştı. Bunu hiç öyle düşünmemişti. Ama merak etti, kalbini alabilecek miydi geri?

"Peki ben hayat boyu bir başka kalbe tutunarak mı yaşayacağım?" dedi.

Ağaç tam bu soruya cevap verecekken sert bir sabah rüzgârı çıktı. Nehirlerin suyu daha hızlı akmaya başladı. Havadaki kuşların hepsi en yakınlarındaki ağaçların dallarına kondular. Ağaçların dallarındaki kuşlar bir anda uçuştular. Bulutlar yukarılardan aşağıya indiler. Hava bir soğudu bir ısındı. Her yeri aniden bir sis bastı. Ve sisin içinde bir karaltı belirdi.

Ceylan ile Mantıklı derin uykularından aynı anda uyandılar. Akıllarında ağacın anlattıkları, karşılarında kara pelerinli iki büklüm bir yabancı. Pelerininin dev kukuletası yüzünü gölgelediği için nasıl biri olduğunu anlayamadılar ama aksayarak yürüyen bedeni sırtındaki dev kambur yüzünden çok ürkütücü görünüyordu.

Yabancı ayaklarını sürüyerek hızla burunlarının dibine kadar geldi ve titrek sesiyle, "Sizin şehir dışında, bu ıssızlıkta bir başınıza ne işiniz var?" diye sordu. "Hiç korkmuyor musunuz?"

"Korkuyoruz," dedi Ceylan ve aynı anda, "Korkmuyoruz," dedi Mantıklı.

Yabancı tüyler ürpertici bir kahkaha atarak güldü. "Ne mükemmel bir ikili!"

Mantıklı, hâlâ titremesi geçmeyen Ceylan'a sarılıp kendisine doğru çekti ve karşılarındaki yabancıya sitemli bir tonla, "Ürkütücü olduğunuz kadar şakacısınız da," dedi.

"Şaka bir yana, cüce avcıları her an seni yakalayıp bir sirke satabilir minik kız, dikkat et," diye cevap verdi yabancı; sonra Ceylan'a dönerek, "Sen de avcıların ağzını sulandırırsın ufaklık. Aman ha," dedi.

Mantıklı da aslında Ceylan gibi korkudan ölmek üzereydi ama bunu karşısındaki cadı kılıklı yabancıya belli etmemek için tüm cesaretini topladı, sert bir sesle, "Peki siz hiç korkmuyor musunuz?" diye

sordu kolundaki içi elma dolu sepeti işaret ederek. "Sepetinizdeki o kıpkırmızı, pırıl pırıl, taptaze elmaların altında kıymetli bir şey sakladığınızı düşünen hırsızlar size saldırabilir?"

"Tebrikler," diye cevap verdi yabancı kafasını yana eğerek. "Ne kadar akıllı bir kızsın sen böyle? Nereden anladın o elmaların altında değerli bir şey sakladığımı?"

Mantıklı yabancının gözlerinin içine bakıp başını dik tutarak cevap verdi.

Onları görünce sepetine sıkı sıkı sarılmış ve başka bir sürü soru sorabileceği halde hemen korkup korkmadıklarını sormuştu.

"Senden korkulur!" diyerek kahkaha attı yabancı.

Mantıklı'nın cesaretinden güç bulan Ceylan kısık bir sesle sordu:

"Sepetinizde gerçekten değerli bir şey mi var?"

Yabancının sesi sanki biraz daha yumuşamıştı. Karşısındaki kızla Ceylan'ı daha fazla korkutmak istemiyor gibiydi.

"Kısmen değerli diyelim. Değeri, ona o değeri biçene göre değişen bir şey..."

Ceylan, "Her şeyin değeri kendinden değil midir?" diyecek oldu, Mantıklı bakışlarıyla onu susturup, "Sizin için değerli mi peki?" diye soruyu değiştirdi.

Bir gözünü kısıp dudaklarını ısıran yabancı cevap vermeden önce bakışlarını gökyüzüne çevirip bir an düşündü. Sepetinde sakladığı şey aslında onun için değersiz ama sahibi için değerliydi.

"Benim için değerli olan, onu götürüp sahibine geri vermek," dedi.

Mantıklı'nın tedirginliği azalmıştı. Hatta karşısındaki yabancıdan duyduğu cevap ona bir sempati beslemesine bile yol açmıştı.

"Yüce gönüllü biri olmalısınız," dedi. "Başkası için değerli olan bir şeyi, kendiniz için değerli olmadığı halde koruyup kolluyorsunuz..."

Yabancı da Mantıklı'nın alelade biri olmadığının farkındaydı. Birden sesinin tonunu değiştirdi ve yumuşak bir kadın sesiyle, "Sen çok meraklı bir kızsın," dedi. "Mantıklı sorular sorup doğru çıkarımlar yaparak gerçeği öğrenmeyi hak ediyorsun. Gerçek şu ki, ben aslında göründüğüm gibi biri değilim. Bu ülkenin kraliçesiyim."

Gerçek şu ki, ben aslında göründüğüm gibi biri değilim.

Ceylan ile Mantıklı bunu duyunca yerlerinden fırladılar. Kraliçe onlara eliyle rahat olmalarını işaret ederek, "Siz de mi duydunuz o safsatayı?" dedi.

Ceylan heyecanla başını evet anlamında sallarken Mantıklı onu bakışlarıyla sakin olması için uyardı ve sordu: "Hangi safsata?"

"Şu Vezir'in yaydığı dedikoduları diyorum. Yok ben aynalarla konuşuyormuşum da, 'Ayna ayna, söyle bana, benden daha güzeli var mı bu dünyada?' diye soru soruyormuşum da, ayna da bana, 'Siz çok güzelsiniz Kraliçem ama sizden güzel biri daha var, üvey kızınız Prenses,' diyormuş da, ben de buna çok sinirlenmişim de, dünyada benden güzel kimse olmasın diye üvey kızımı Avcı'yla ormana göndermişim de, kızı öldürdüğünden emin olmak için Avcı'ya bir de, 'Bana onun kalbini getir,' demişim de... Böyle böyle birtakım safsatalar anlatıp duruyor insanlar."

Ceylan dayanamadı, söze girdi: "Yalan mıydı yani bu anlatılanlar? İstememiş miydiniz kızın kalbini? Avcı size bir kalp getirmemiş miydi?"

Kraliçe telaşlandı, böyle bir durumda yanlış anlaşılmak en son isteyeceği şeydi. Hışımla konuşmaya başladı.

"Külliyen yalan!"

O bir kraliçeydi, bir zalim değil. Ayrıca dünyanın en güzel kadını olma iddiası taşıyacak kadar aptal biri hiç değildi. Ve yeryüzündeki her şey zaten kendiliğinden değerli ve dolayısıyla güzeldi.

Ceylan, Mantıklı'ya baktı, Mantıklı Ceylan'a. Duydukları onları şaşırtmıştı.

Kraliçe karşısındaki Ceylan'la minik kıza biraz fazla çıkıştığını fark edip kendini hemen sakinleştirdi. Onları az sonra anlatacaklarına ikna edebilmek için önce üzerindeki pelerini çıkardı, elbisesinin içine gizlediği sahte kamburu attı, saçlarını derleyip topladı ve tam karşılarına geçip diz çökerek yere oturdu.

Ceylan ile Mantıklı'nın korkusunun yerini artık şaşkınlık ve biraz da utanç almıştı.

Son derece akıllı oldukları halde ikisi de kadının görüntüsünden etkilenmiş, başlangıçta onu kötü biri zannetmişlerdi. Korkuyu tetikleyen şeylerin çoğu hayal ürünüdür. Cadılardan, hortlaklardan, büyülerden, cinlerden hatta tanımadığı, kendisine yabancı her şeyden kolayca korkanlar asıl korkulması gerekenin insana ait olan zalimlik ve kalpsizlik olduğunu hiç düşünmezler. Ceylan ile Mantıklı da görüntüden ürküp ilk anda korkuya kapılmışlardı. Kraliçe yumuşacık sesiyle gerçeği olduğu gibi anlatmaya başlayınca Ceylan ürkekliğinden utandı, Mantıklı sağduyusuzluğundan.

"O zaman o elmaların altında bir kalp sakladığınız da safsata?" dedi Ceylan.

Kraliçe'nin sesi titredi. "Sepetimde bir kalp var ama çok şükür ki bir insanın kalbi değil. Sanırım ormanda yaşayan tatlı bir hayvanın kalbi."

Ceylan bunu duyunca duygularını kontrol edemedi ve yine hiddetle atıldı: "Ne işi var o kalbin sizde!"

"Sakin olun," dedi Kraliçe. "Her şey beni tahttan indirmeye çalışan Vezir'in çevirdiği dolaplar yüzünden oldu. Kalp meselesiyle ortalığı karıştıran o, asla ben değilim. Önce bunu bir kenara yazın lütfen."

Sonra Şiirli Hakikat Ağacı'nın onlara rüyalarında anlattıklarının aynısını tekrarladı. Mutlak Barış anlaşmasından, savaşsız bir dünya düşünden bahsetti. Kuzey komşu ülkenin planlarını biliyordu, Vezir'i rüşvetle satın aldıklarını ve hakkında asılsız dedikodular yaydıklarını da... Hiçbiri umrunda değildi bunların. Hepsinin üstesinden gelebilirdi ama üvey kızının ona düşman olmasına çok içerliyordu. Onun sevgisini ve güvenini kazanmak için her şeyi yapmaya hazırdı. Vezir'in Prenses'e, "Hiçbir kadın kendi doğurmadığı bir çocuğu sevemez," dediğini kulaklarıyla duyduğu günden beri çok üzgündü.

Mantıklı çekinerek sordu: "Gerçeklik payı yok mu bunun?"

Kraliçe, "Tabii ki yok!" dedi sitemle. Üvey ya da öz, bazı insanlar çocuklarını çok sever ve kollarlar, bazıları da sevemez ve ihmal eder, hatta bazen düşman olabilirlerdi.

Mantıklı sorduğu sorudan yine utanmıştı ve ağacın altında uyurken gördüğü rüyanın etkisiyle Kraliçe'ye inanmaya dünden hazırdı ama yine de temkini elden bırakmak istemedi. Üvey anneler neyse de muktedirlerin kötülüğü ve iktidarın en iyi insanı bile zehirleyip yoldan çıkarma gücü kolay kolay yadsınamazdı. O yüzden sormadan duramadı.

"Tamam haklısınız, iyi bir üvey anne olmak mümkün; peki ya iyi bir kraliçe olmak?"

"O işler de değişiyor tatlım," dedi Kraliçe. Öyle bir ömür tahtına yapışıp, ağzından çıkan bir lafla onu bunu asıp kesen ve kendisinden başka kimseyi düşünmeyen zalim muktedirlerin artık bu dünyada yeri yoktu. Savaşlar hep onlar yüzünden çıkıyor, insanlar bu bereketli dünyada hep onlar yüzünden aç yaşıyordu. Oysa iktidarda olmak, hükmetmek değil, hizmet etmek anlamına gelmeliydi.

"Ama o zaman tahtınızdan gelen gücünüzü kaybetmez misiniz?" diye şüpheyle sordu Ceylan.

"Tahtını, dolayısıyla da gücünü kaybetmek zorbaların korkusudur. İyi kalpli bir lider hiçbir şeyden korkmaz," diye cevap verdi Kraliçe.

Ceylan'ın kafası yine karışmıştı. Kraliçe de tıpkı Mantıklı gibi konuşuyor ve imkânsız şeylerden sanki mümkün olabilirlermiş gibi bahsediyordu.

Gücünü kaybetmek zorbaların korkusudur.
İyi kalpli bir lider hiçbir şeyden korkmaz.

"Öyleyse insanlar bugüne kadar neden hep zalimlerin kendilerine hükmetmelerine destek verdiler ve iyilerin çabalarını hep görmezden geldiler?"

Ceylan yine sorulması gereken en güzel soruyu sormuştu. Kraliçe tüm ciddiyetini takınarak anlatmaya başladı. "İnsanlar değil erkekler!" dedi. Şu an yeryüzünde mevcut olan tüm iktidar çeşitleri onların eseriydi. Tüm kanunları onlar yapmışlardı. Tüm işlerin başına onlar geçmişlerdi. Parayı kazanan da onlardı, harcayan da. Keşifleri yapanlar, kararları alanlar, savaşları başlatıp bitirenler... Ahlak onların ahlakıydı, politika onların politikası. Felsefe, resim, müzik, mimari... Hepsinde erkeklerin imzası vardı. Değerleri belirleyenler hep erkeklerdi. Haliyle bugüne kadar zalimlerin halklara hükmetmesine destek verenler ve iyilerin çabalarını görmezden gelenler yeryüzünde yaşayan nüfusun hep yarısı olmuştu. Diğer yarı, yani kadınlar sadece erkeklere hizmet etmişlerdi. Onların hayatlarını kolaylaştırmış ve onların çocuklarını büyütmüşlerdi.

"Bu eşitsiz dünyada kurulmuş bir düzene düzen diyemeyiz," dedi Kraliçe.

Mantıklı onun yanına çömelmiş, ağzından çıkan her şeyi hayranlıkla dinliyordu. Bir ara kendini tutamadı, "Devrimci gibi düşünen bir kraliçeyle karşılaşabileceğim hiç aklıma gelmezdi..." deyiverdi.

Kraliçe buna cevap vermeden önce saçlarını arkaya doğru savurarak kocaman bir kahkaha attı.

"Devrimci demeyelim de değişimci diyelim," dedi. Çünkü bir şeyi devirmek de ister istemez şiddet içeriyordu. Mesela Kraliçe, kızlar erkeklerle eşit fırsatlara ve eşit özgüvene sahip olabilsinler isteyen bir hükümdardı. Bunu gerçekleştirmek için de bir şeyleri devirmesi değil yeni şeyler inşa etmesi kâfiydi.

"Dünyayı değiştirirse kadınlar değiştirir diyorsunuz yani?" diye sevinçle söze karıştı Ceylan.

Kraliçe parmağını sallayarak itiraz etti bu söze.

"Hayır, aksine adalet değiştirir, eşitlik değiştirir diyorum. İstediklerimizle yaptıklarımızın tutarlı olması değiştirir."

"Tutarlı ne demek?" diye çekinerek sordu Ceylan.

Bu soru Kraliçe'yi heyecanlandırmıştı. Farklı fikirlerini paylaşabildiği, kafa dengi, meraklı arkadaşlar bulmanın sevinciyle ayağa fırlayıp sağa sola yürüyerek tutkuyla anlatmaya başladı.

"Şu demek; mesela insanlar savaşlarda bebeklerin ölmesini istemiyorlar. Peki ne istiyorlar? O bebeklerin sevilip, korunup büyütülmesini ve genç bir insan olunca öldürülmesini mi?"

"Korkunç bir şey bu!" diye ayağa fırladı Mantıklı.

Ceylan yerinden kıpırdamadı. Kafasına takılan soruyu sormanın tam zamanıydı. "Siz de Mantıklı gibi kendiniz de bir insan değilmişçesine bahsediyorsunuz insanlardan," dedi Kraliçe'ye. Kraliçe ile Mantıklı, Ceylan'ın bu çok yerinde olan saptamasına bayıldılar.

"Aklın ve mantığın yolu birdir çünkü," dedi Mantıklı.

"Peki ya duygular?" dedi Ceylan çekinerek.

Bu soruya da Kraliçe cevap verdi: "Emin ol duygularla mantığın yolu da eninde sonunda birdir."

Gerçekten zalim olan biri savaşta bebekler öldürülmesin demezdi. Zafere giden yolda her şeyin göze alınabileceğini, masumların da zarar görmesinin kaçınılmaz olduğunu düşünürdü. İnsanlık tarihi barış için savaşan insanlarla doluydu. Oysa barış için sadece savaşmamak kâfiydi.

Mantıklı, Kraliçe'nin söylediği her şeyi kendine çok yakın buluyordu ama yine de anlattıklarında mantığı zorlayan bir şeyler vardı.

"Ama siz sanki her şey ya siyah ya beyazmış gibi düşünüyorsunuz. Ara tonlar da yok mu?" diye itiraz edecek oldu.

Mevcut düzende böyle düşünebilirdi insan. Ama şu anda en beceriksiz erkekte bile çok yüksek olan o özgüvenin herkeste eşit ve dengeli bir şekilde var olduğunu hayal ederlerse, kadın erkek, yoksul zengin, becerikli beceriksiz, siyah beyaz demeden herkesin aynı fırsatlara sahip olacağı bir dünyada yaşarlarsa, o zaman ara tonların yaratacağı tereddütler asla bugünküler kadar sorunlu olmayacaktı.

Ceylan, Kraliçe'nin anlattıklarından çok etkilenmişti.

"Vezir'in halkı sizin gibi akıllı ve iyi birine karşı kışkırtması çok zor bence," dedi.

"Keşke öyle olsa. Maalesef halk bu düzenin asla değişmeyeceğine inanıyor. Haliyle Vezir'e de inanıyor."

"Aslında bu bir inanç değil bilgi meselesi sanırım," dedi Mantıklı.

"Evet ama çoğunluk her şeye inanç penceresinden bakıyor," diye hayıflandı Kraliçe. Vezir adamlarını halkın arasında dolaştırıp bilgiyi, eğitimi, aklı küçümsemelerini; inancı, kaderi, dogmatik bilgileri kutsamalarını öğütleyen konuşmalar yaptırmıştı. O konuşmalar öyle etkili olmuştu ki, kadınların aklı erkeklerle eşit haklara sahip olabileceklerine, kölelerin aklı özgürlüklerine kavuşabileceklerine, yoksulların aklı da yasalar karşısında zenginlerle denk olabileceklerine bir türlü yatmıyordu. Herkes kadere inanıyordu.

"Peki merak ettim," dedi Mantıklı. "Siz nasıl oldu da diğer muktedirlerden farklı oldunuz? Aklı başında hiçbir muktedir elindeki gücü kaybetmek pahasına böyle devrimlerin, pardon değişimlerin peşinde koşmaz."

Kraliçe şaşırmıştı bu soruya.

"Bak sen bile mantığın gücünden şüphe duyuyorsun. Savaşları bitirmekten bahsediyorum size, köleliğin son bulmasından, kadınlarla erkeklerin eşit olmasından, yoksulluğun atadan toruna geçen kader olmamasından, dünyanın aslında herkese yetebilecek doğal zenginliklerle dolu olduğundan... İmkânsız zannedilen tüm bu şeyleri gerçek yapabilen insan yeryüzünün en güçlü insanı olmaz mı?" dedi.

Mantıklı söylediklerinden utandı. Kraliçe kendisinden katbekat mantıklı ve akıllı bir insandı. Ama yine de mantığın ve aklın değerli olmadığı bir dünyada kalbi çalınmış bir ceylanla, halkının dışladığı mantıklı bir cüce kız kadar yapayalnızdı.

Mantıklı, "Ama pratikte bunu hayata geçirmek pek mümkün değil galiba?" diyerek iç çekti.

Kraliçe o sırada yerdeki yoncaların yapraklarını sayıyordu.

"Ne olduğu ya da olacağı değil, sizin bunlar olurken ne yaptığınız ve yapacağınız önemlidir ufaklık," dedi.

Ceylan heyecanlanmıştı. "Siz de Mantıklı'yla aynı şeyleri düşünüyorsunuz. O zaman benim kalbimi geri verebilirsiniz!"

Kraliçe bunu duyunca yerinden fırladı. "Ah, kalbin sahibini ve dört yapraklı yoncayı aynı anda bulduk!"

Ve sepetteki elmaların altında sakladığı kristal kutuyu çıkarıp onlara uzattı. Ceylan ile Mantıklı sevinç çığlıkları atarak kalbi Kraliçe'den aldılar. Mantıklı, kalbi yerine yerleştirmek için şifalı otlar toplamak üzere çalıların arasına dalarken Kraliçe ile Ceylan çoktan derin bir sohbete girmişlerdi bile.

Göçmen kuş sürüleri ebedî yolculukların sabrına bürünmüş canlı bir leke gibi şekil değiştire değiştire pike yaparak uçuyorlardı. Ceylan gözünü Kraliçe'den kaçırıp gökyüzündeki göçmen kuşlara bakarak sordu:

"Yine de benim kalbimin sizde işi ne?"

"Öyle deme. İyi ki bende o kalp. Eğer yumuşak kalpli Avcı yaptığından vicdan azabı duyup olan biteni bana anlatmasaydı senin kalbi Vezir çoktan çöpe atmıştı."

Ceylan bunu duyunca şaşırdı. Demek Avcı zannettiği kadar kötü biri değildi. Ama yine de aklının almadığı bir şey vardı. Hayvan avlayabilen biri nasıl yumuşak kalpli olabilirdi ki?

Tam o sırada uzaklardan bir nal sesi duyuldu. Ses ormanın derinliklerinden geliyordu. Avcı kahverengi atına atlamış onlara doğru dört nala yaklaşıyordu. Yol boyunca sırtında Ceylan'dan çaldığı kalbin ağırlığını taşımıştı. Göğsündeyse Prenses'e kaptırdığı kalbin sancısı vardı. Bir an önce Kraliçe'nin yanına varmak ve ona yardım etmek için can atıyordu. Avcı hızla yanlarına geldi ve aniden duran atın üzerinden kendinden beklenmeyecek bir çeviklikle atlayıp nefes nefese konuşmaya başladı.

Kraliçe, Prenses'e olanları öğrenince Vezir'i hemen zindana attırmış ama Avcı'ya bir ceza vermemişti. Avcı da çok utanmıştı yaptıkla-

rından. Bağışlanmanın utancıyla kalakalmıştı sarayda. Aklı başına geldiğinde de, "Neden Kraliçe'yle yola çıkmadım, neden Prenses'i bulması için yardıma koşmadım," diye telaşlanmış, biraz geç de olsa peşinden gitmeye karar vermişti.

"Sakin ol," dedi Kraliçe, Avcı'ya. "Dinlen, bir soluk al. Hem senin bir suçun yok ki bu olayda. Alenen kandırıldın, resmen Vezir'in oyununa geldin."

"Var, suçum var Kraliçem, ben sizin zalim biri olmadığınızı biliyordum aslında, aklımı kullansam Vezir'in hepimizi kandırdığını ve bunu da neden yaptığını en baştan anlayabilirdim," dedi Avcı. Ama yapamamıştı. Korkmuştu. Gördüklerine değil duyduklarına inanmanın rahatlığına sığınmıştı. Bütün halk gibi cahilce davranmıştı.

"Beni bunun için bağışlayabilecek misiniz?" diye sordu.

"Seni benim değil kalbini çaldığın şu Ceylan'ın bağışlaması gerekiyor sanırım. Onun sorusuna cevap verebilecek misin?"

Ceylan sordu: "Hayvan avlayan biri nasıl yumuşak kalpli olabilir?"

"Ne kadar doğru bir soru!" dedi Avcı utançtan kulaklarına kadar kızararak. Bir insanın hayatını kurtarmak bahanesiyle başka bir canlının canına kastettiği için şu an o kadar pişmandı ki. Aslında bir sürü kedisi, canından çok sevdiği köpekleri vardı. Ama sevdiği hayvanla yediği hayvan arasındaki o kısacık bağı bile görmezden gelen insan, alışkanlıklarıyla vicdanı arasındaki o güçlü bağı görmeyi de yadsıyordu maalesef.

Ceylan endişeyle sordu: "Neden yapıyor bunu?"

Avcı bu sorunun cevabını hiç düşünmediğini fark etti. Gerçekten, neden yapıyordu insan bunu. Soran gözlerle Kraliçe'ye baktı.

"Eğer her şeyi birbirleriyle bağ kurarak düşünmeye başlarsak, yarattığımız düzeni külliyen değiştirmemiz gerekir," dedi Kraliçe, "bu da rahatımızı kaçırır. O yüzden insanlar yuvadan düşen kuşu yerine koymayı bilir de uçan kuşu vurmaması gerektiğini düşünemez."

Avcı ile Ceylan, Kraliçe'yi hüzünlü bir umutla dinliyorlardı. Duydukları hüzün vericiydi çünkü insanların kurduğu düzenin değişmesi zor olan yanlarından bahsediyordu. Ama aynı zamanda umut da ve-

Avcı yol boyunca sırtında Ceylan'dan çaldığı kalbin ağırlığını taşımıştı.
Göğsündeyse Prenses'e kaptırdığı kalbin sancısı vardı.

riciydi, çünkü insanın her şeye rağmen kendi hatalarıyla yüzleşme olasılığının da yüksek olabileceğine işaret ediyordu.

"O zaman daha fazla oyalanmadan ormana gidip Prenses'i bulalım," dedi Avcı.

Ceylan baştan beri aklında olan ama Kraliçe'ye sormaya çekindiği şeyi sormanın tam zamanı olduğunu düşündü.

"Prenses'i bulunca ona ne yapacaksınız?"

"Tabii ki hiçbir şey yapmayacağım. Sadece saraya dönmesi için onu ikna etmeye çalışacağım ve ona üvey annelerin de çocuklarını öz anneler kadar sevebileceğini kanıtlayacağım."

Ceylan heyecanlanmıştı.

"Kalbim yerine koyulduktan sonra dilerseniz biz de geliriz sizinle. Belki Prenses'i ikna etmenize yardımcı oluruz," dedi ve ekledi: "Farkındaysanız Mantıklı da saraylarda büyümüş bir Kraliçe kadar donanımlı olmamasına rağmen neredeyse sizin kadar akıllı."

"Mantıklı ve akıllı olmak için iyi eğitim almak gerekmiyor. Sadece gerçekten iyi olmak kâfi. Yoksa iyi eğitilmiş ne zalimler var bu dünyada..." dedi Kraliçe iç çekerek.

Mantıklı kucağında otlarla döndüğünde Ceylan, Avcı ve Kraliçe ağacın gölgesine uzanmış, gökyüzünde oradan oraya uçan göçmen kuşları seyrediyor ve geleceğe dair umut dolu hayaller kuruyorlardı.

Mantıklı, Avcı'nın da aralarına katılmasına çok sevinmişti. Avcı'nın tekrar tekrar anlattığı pişmanlık hikâyelerini dinlerken otlardan yaptığı bir karışımla Ceylan'ı uyutacağı ilacı hazırladı. Sonra o ilacı usulca Ceylan'a koklattı ve kendi diktiği yarayı tekrar açarak kalbi özenle yerine yerleştirdi. O bunları yaparken Kraliçe ile Avcı hayretle onu izliyorlardı.

"Sen bu hüneri nerede öğrendin?" diye sordu Kraliçe. Kalpsiz bir ceylanın önce yarasını iyileştirmek, sonra onu o şekilde yeniden hayata döndürmek ve ardından kalbi tekrar yerine yerleştirmek... Bu kadar zor bir işi saray hekimi bile yapamazdı.

Mantıklı, "Kendi kendime," dedi. Önce doğanın dilini çözmeye çalışmıştı. Ağaçları, otları tanımaya... Sonra da yaralarını, hastalıkları-

nı anlamaya çalışmıştı. İnsan kendi bedenine dikkat kesilirse neye ihtiyacı olduğunu kolaylıkla tespit edebilir ve şifasını doğada hemen bulabilirdi.

Kraliçe bu genç kıza hayranlıkla bakarken Prenses'i düşünüyordu. Muhtemelen Mantıklı ile Prenses aynı yaşlardaydılar. Eğer Prenses sarayda, halktan uzak şatafatlı bir hayatın içine doğmayıp Mantıklı gibi farklı huyları ve becerileri olan yaşıtlarıyla bir arada büyüyebilseydi, muhtemelen şu anda yaptığı hataları yapmayacak, kendisine söylenen her şeye böyle kolayca kanmayacaktı.

"Prenses'i bulduğumuzda onunla arkadaş olmanızı çok isterim," dedi Mantıklı'ya. "Eminim Prenses'in senden öğreneceği çok şey olacak."

"Bundan ben pek emin değilim," dedi Mantıklı çekinerek. "Prenses'i tanıdım ben. Biraz kibirli ve güzelliğine çok düşkün biri. Benim gibi bir kızla arkadaşlık etmeyi pek istemeyebilir." Avcı bu sözlere üzülmüştü.

"Öyle düşünmemelisin," dedi. "Kraliçe'yi, Vezir yüzünden baştan beri düşman bellediği için doğruları göremedi. Ben onu tatlı dilimizle ikna edebilir, geri kazanabiliriz diye umuyorum."

O sırada ayılmakta olan Ceylan, Avcı'nın sözlerini duymuş ve onun bu iyimserliğinden çok etkilenmişti.

"Madem ne olduğu önemli değil sizin ne yaptığınız önemli, o zaman bu düşüncede ısrar etmek en iyisi!" diye sayıklayarak gözlerini açtı.

Kraliçe, Avcı ve Mantıklı sevinçle birbirlerine baktılar. Artık Prenses'i bulmak için ormandaki kulübeye doğru gitmeye hazırdılar.

Avcı'nın atına önce Kraliçe bindi. Avcı Kraliçe'yi arkasına, Mantıklı'yı da önüne oturttu. Kalbi yerine koyulan Ceylan da yanlarında, ormana doğru ilerlemeye başladılar.

Ormandan saraya doğru tedirginlik içinde bir yolculuk yapmışlardı. Ama şimdi ormana umutla geri dönüyorlardı.

Ceylan'ın çalınan kalbi yerine koyulmuştu. Bu büyük bir mutluluktu. Şimdi sıra Vezir'in çaldığı gerçeklerin yerine koyulmasındaydı. İşe Prenses'i ikna etmekle başlayacaklardı. Sonrasında dünyaya mutlak bir barış getirmek için hep birlikte kolları sıvayacaklardı. Ülkenin tehlikelerden kurtarılmasına, yeryüzünün huzurlu bir yer olmasına çok az zaman kalmıştı. "Güzel günler göreceğiz çocuklar," dedi Kraliçe, "Güneşli günler göreceğiz, atlarımızı maviliklere süreceğiz," Ceylan güldü, "Hakikatli Şiir Ağacı gibi konuşuyorsunuz," dedi.

Kraliçe, "Hakikatli Şiir Ağacı ne?" diye sormadı. Gökyüzündeki maviliğe baktı, derin bir nefes aldı ve, "Kim bilir ne harkuladedir dört nala giderken öpüşmesi," diye devam etti.

Avcı'nın utançtan yanakları kızardı. Kraliçe'nin aklından geçenleri okuduğunu sandı. Ceylan ile Mantıklı'ysa Kraliçe'nin Hakikatli Şiir Ağacı'yla tanıştığını hemen anladılar. Sonra şarkılar söylediler. Ormandaki kuşların seslerini dinlediler. Yaprakların hışırtılarına kulak verdiler. Yol boyunca hep güzel şeyler düşündüler.

Zaman da onlara yardım ediyordu. Gelirken günlerce süren yolu dönerken bir günden kısa bir sürede kat ettiler. Cücelerin kulübesine yaklaştıklarında hava anca kararmıştı.

Kulübenin yakınlarındaki tepenin eteklerine vardıklarında hiç beklemedikleri bir şeyle karşılaştılar. Cücelerin yedisi de bir kayalığa oturmuş, ellerini çenelerine koymuş, kara kara düşünüyor, arada ahlayıp vahlıyor, elleriyle kafalarını dövüyor, dizlerine vura vura dövünüyor, akılsız başlarına ağıtlar yakıyorlardı. Görünüşe bakılırsa hepsi, Neşeli bile öfkeliydi. Yedisi birden burunlarından soluyor ve, "Bunu bize nasıl yapar?" diye söyleniyorlardı.

Uzaktaki kulübedense şen şakrak sesler yükseliyordu. Sanki içeride bir kutlama vardı. Şarkılar söyleyerek dans eden Prenses'in sesine keyifle naralar atan genç bir erkeğin kaba saba gürültüsü eşlik ediyordu.

Ceylan, Kraliçe, Avcı ve Mantıklı merakla cücelerin yanına yaklaştılar. Cüceler onları görür görmez heyecanla yerlerinden fırladılar ve Mantıklı'nın etrafını sardılar.

"Ah," dedi Bilgin, Mantıklı'ya. "Nerelerdesin sen? Evden mantık gidince başımıza gelmeyen kalmadı!"

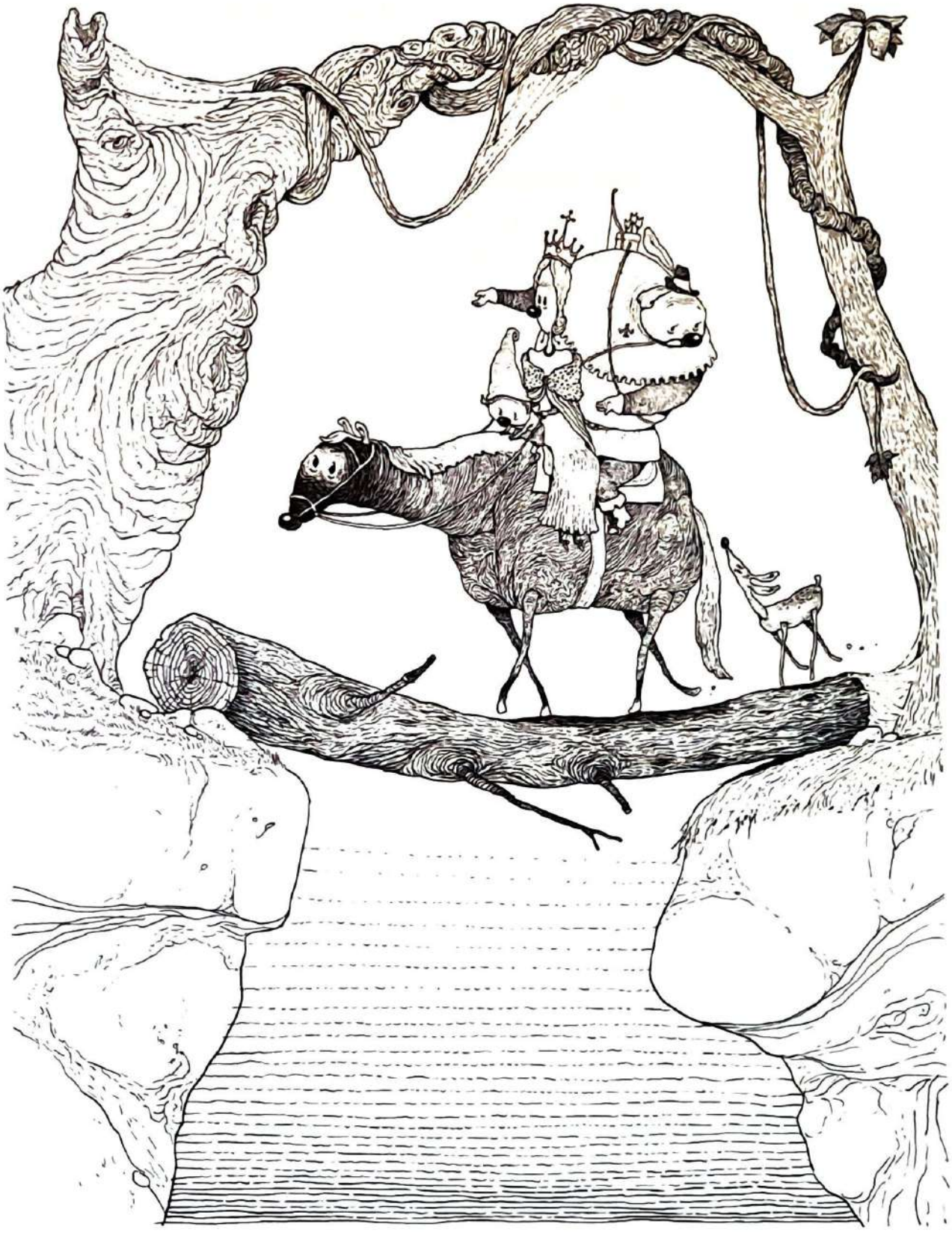
Utangaç, titrek bir sesle, "Mantıklı, sensiz biz meğer bir hiçmişiz. Her şeyi yüzümüze gözümüze bulaştırdık," dedi.

"Önce bir sakin olun," diye onları yatıştırdı Mantıklı. "Bana neler olup bittiğini anlatın. Neden dışarıdasınız ve içeride neler oluyor?"

Huysuz, ağzından köpükler saça saça anlatmaya başladı. Prenses cüceleri mağdur olduğuna inandırıp eve yerleşir yerleşmez kabalaşmaya başlamıştı. Cücelikleriyle alay etmiş, eşyalarıyla dalga geçmişti. Sanki parayla tutuğu hokkabazlarmış gibi onu eğlendirmeleri için cüceleri itip kakmıştı. Cüceler önce ne olduğunu anlamamışlardı. Yaptıklarını saraylarda büyümüş olmasına, şımarık yetiştirilmesine vermişlerdi. Birkaç saat içinde, eve ilk geldiğinde pamuk gibi olan o güzel kız gitmiş, yerine taş kalpli bir muktedir gelmişti. Ardından sevgilisi olan Prens de yanına gelince cüceleri yaka paça evden atmışlardı. Şimdi de içeride Kraliçe'yi öldürmek için planlar yapıyorlardı.

"Sakin ol biraz. Nefes al," dedi Mantıklı ona ve Uykucu'ya döndü: "Uykucu sen anlat. Nasıl planlarmış bunlar?"

Uykucu konuşmaya başlamadan önce uzun uzun esnedi. "Kusura bakma tam yirmi dört saattir dışarıdayız. Ne uyuyabildik ne de ye-

Yol boyunca hep güzel şeyler düşündüler...

mek yedik. Perişan olduk bunlar yüzünden," dedi ve mırıl mırıl bir şeyler anlatmaya başladı.

Onun konuşmasının anlaşılamadığını fark eden Meraklı lafı ağzından alıp devam etti:

"Aslına bakarsan hepsi bizim suçumuz. Biz bu kızın güzelliğine çabuk kandık. Seni hiç dinlemedik. Onun vicdansız biri olduğunu ormandaki kalpsiz Ceylan'a karşı kayıtsız kaldığında hemen anlamalıydık."

Lafa Neşeli girdi, "Kendimiz ettik, kendimiz bulduk," dedi. Hiç tanımadıkları bir kızın dış güzelliğine kanıp ona gösterdikleri ilgiyi, aslında çok iyi tanıdıkları ve aklına, mantığına güvendikleri arkadaşlarından esirgedikleri için başlarına gelenlerden kendilerinin sorumlu olduğunu düşünüyorlardı.

"Bizi terk ederek cezalandırmakta çok haklıydın," dedi Neşeli neşesiz bir şekilde.

"Ben evi sizi cezalandırmak için terk etmedim. Ormandaki kalpsiz Ceylan'ı bulmak ve ona kalbini yeniden verebilmek için gittim. İşim bitiğinde zaten yanınıza dönecektim."

Şapşal, birden diğerleriyle hiç ilgilenmediklerini fark etti. Kraliçe ile Avcı'ya dönüp, "Çok özür dileriz sizden. Mantıklı'yı ve Ceylan'ı sapasağlam görünce o kadar sevindik ki sizi unuttuk. Ne yaptınız? O cani Avcı'yı buldunuz mu? O cadı Kraliçe'den kalbi geri alabildiniz mi?" diye sordu.

"O cani benim," dedi Avcı utanarak.

"O cadı da benim," dedi Kraliçe gülümseyerek. "Ve evet, Ceylan'a ondan çalınan kalbini geri verdim."

"Ah," dedi Şapşal. "Ne şapşalım ben, size cani, size de cadı demek istemedim."

"Ama dediniz," dedi Kraliçe, Şapşal'ın sırtını okşayarak. "Sorun yok. Tek sorun şu anda Prenses'le Prens'in planları." Sonra Bilgin'e dönerek, "Siz Bilgin'siniz. O planların ne olduğunu ve nasıl bozabileceğimizi en iyi siz bilirsiniz," dedi. Utangaç lafa atladı.

"Ben de biliyorum," dedi çekinerek ve anlatmaya başladı. Prenses'le Prens kıpkırmızı bir elmayı Mantıklı'nın dolabında buldukları

otlardan hazırladıkları zehre bulamışlardı. Prenses'in ardından ormana geleceğinden emin oldukları Kraliçe'ye o elmayı ikram edeceklerdi. Kraliçe zehirli elmayı yiyip öldükten sonra saraya dönüp halka onun zehirli bir elmayla Prenses'i öldürmeye çalıştığını anlatacaklardı. Sözde Prens kötü kalpli katil Kraliçe'yi öldürüp, elmadan bir ısırık alan Prenses'i de bir öpücükle yeniden hayata döndürmüş olacaktı. Dişlenmiş zehirli elma da halka bunun kanıtı olarak sunulacaktı. Böylece Kraliçe katil bir üvey anne olarak tarihin çöplüğüne gömülürken Prenses'le Prens gelecek nesillerin hayallerindeki kahraman olarak masallara konu olacaklardı.

Ceylan bunları dinlerken dayanamadı, Kraliçe'ye sordu:

"Sizin sepetinizde de elmalar vardı. Kalbimi onların altına saklamıştınız. Tuhaf bir rastlantı değil mi bu?"

"Değil," dedi Kraliçe. "Prenses elmayı çok sever. Ben gönlünü kazanmak için ona elma götürüyordum. Bu arada ben de elmayı çok severim. O da benim canımı almak için bana elma hazırlamış. Dişlenmiş bir elmanın hikâyesi o elmayı kimin kime ikram ettiğine göre nasıl da değişebiliyor değil mi?"

Huysuz dayanamadı, lafa girdi.

"Tamam. Sen vicdansız cadı bir üvey anne değilsin. Bizim Mantıklı'yla dost olduğuna göre, e kalbi de Ceylan'a geri vermişsin, belli ki yeryüzündeki diğer muktedirlere hiç benzemeyen emsalsiz bir kraliçesin. Ama çok konuşuyorsun. Boş konuşuyorsun. Eyleme geç artık," dedi.

Cüceler, Kraliçe, Avcı ve Ceylan, Huysuz'un bu patavatsızlığına çok güldüler ama, "Huysuz haklı," dediler. "Artık söylenmeyi bırakıp şu Prens'le Prenses'i nasıl durduracağımızı konuşalım."

Utangaç çekinerek söz aldı: "Biraz zor olabilir. Çünkü ellerinde hem zehir var hem de Prens'in kılıcı. Bize her şeyi yapabilirler."

Mantıklı ile Ceylan birbirlerine baktılar. Akıllarından belli ki aynı şey geçiyordu.

"Onlardan korkmamız için hiçbir neden yok," dedi Mantıklı. "Kapılarına gideceğiz ve yaptıklarının doğru bir şey olmadığını yüzlerine söyleyeceğiz. Biz hem onlardan daha kalabalığız hem de haklıyız."

Bilgin buna itiraz etti. O bir savaşı kazanmak için sadece haklı ve kalabalık olmanın yetmeyeceğini, stratejik de davranmak gerektiğini düşünüyordu. Sadece kalabalık olmalarına ve haklılıklarına güvenirlerse kötülük karşısında kolayca yenik düşebilirlerdi.

"O yüzden bence biz de elimizdeki elmayı zehre bulamalıyız," dedi.

Kraliçe, Bilgin gibi düşünmüyordu. Ona göre de kötü insanlar diğerlerini kendi hileli yöntemlerinin tek çıkış yolu olduğuna inandırdıklarından beri, iyilik kötülük karşısında hep kaybediyordu. Haklı olanın, başına geleceklerden korkmadan bildiğini savunması daha doğruydu.

O yüzden, "Doğruculuk tuzak kurmaktan her zaman daha güçlü bir silahtır," dedi.

Kraliçe'nin yaklaşımı Meraklı'nın aklına pek yatmamıştı.

"Ama siz tüm iyilik ve doğruculuğunuza rağmen bir vezirin çevirdiği dolaplar ve ona uyan akılsız bir kızın hevesleri yüzünden neredeyse canınızdan olacaktınız."

Meraklı haklıydı ama o zaman Kraliçe tek başınaydı. Şimdiyse yanında sekiz cüce arkadaşı, Avcı ve bir de Ceylan vardı. Prenses'le Prens sadece iki kişiydiler. Kapılarına dayanıp yaptıklarının yanlış olduğunu anlatacak kadar akla ve mantığa sahipken, onlar gibi davranıp sadece hızlı sonuç almak için aslında doğru bulmadıkları yollara sapmaya hiç gerek yoktu. "Onlardan bir farkımız olmalı," dedi Kraliçe.

Mantıklı, Kraliçe'nin lafını tamamladı:

"Bir kötülükle savaşırken en büyük tehlike karşınızdaki kötüye dönüşmenizdir. O yüzden Kraliçe haklı. Onlar gibi davranamayız."

Cüceler ve Ceylan aralarında biraz tartıştıktan sonra Kraliçe ile Mantıklı'ya hak verdiler. Prenses'e zehirli elma yedirmek hem tehlikeliydi, kız ölebilirdi hem de şiddet karşıtı olan Kraliçe'ye böyle bir davranış hiç yakışmazdı. Hatta bu yaptığı duyulursa aleyhindeki dedikodular meşruluk kazanabilirdi.

O yüzden kapıya dayanmaya ve hakları olan kulübeyi geri alıp Prenses ve Prens'i planlarından vazgeçirmeye, onları silahlarla, tuzaklarla değil şiddet içermeyen yöntemlerle, akıl ve mantıkla yenmeye karar verdiler.

Batmakta olan güneşin alacakaranlığında içinde ışık yanan ve dışarıya sesler sızan, kapısında beyaz bir atın bağlı olduğu kulübe uzaktan bakıldığında sıcacık, mutlu bir yuvaya benziyordu. Ama herkes o kulübede şu an korkunç planlar yapıldığını biliyordu. Bu planları bozmak için hızla harekete geçmeye karar verdiler. Ve hep birlikte kulübenin kapısına dayandılar.

Prens ile Prenses içeride başarılarını kutluyorlardı. Cüceleri evden atmışlardı. Şimdi sıra Kraliçe'yi saraydan atacak planı uygulamaktaydı. Kraliçe ortadan kalkınca herkesten daha güçlü olacaklardı. "Yaşasın kötülük," dedi Prens. "O zaman dans!" dedi Prenses.

O kadar yüksek sesle şarkı söyleyip, öyle gürültülü dans ediyorlardı ki kapının çalındığını duymadılar bile. Sonra Ceylan pencereyi tıklattı. Prenses pencerede duran ve dimdik onlara bakan Ceylan'la göz göze gelince bir çığlık attı.

"Aman Allahım, kalpsiz Ceylan beni buldu. Kalbinin çalınmasının hesabını soracak," diye telaşlandı.

Prens pencereye doğru baktı, elini belindeki kılıca attı ve, "Sakin ol sevgilim," dedi. "Sana kimse zarar veremez. Hele kalpsiz bir ceylan... kılına bile dokunamaz!" Ve kılıcını çekip kapıyı açtı.

Kapıyı açar açmaz karşısında sekiz cüce ve Kraliçe ile Avcı'yı görünce donup kaldı.

"Bu ne cüret!" diye bağırdı. "Ne kadar çapulcu varsa etrafına toplayıp üvey kızını öldürmeye mi geldin cadı!"

Kraliçe onun bu sözüne kibarca gülümseyerek cevap verdi:

"Hayır tabii ki, onu öldürmeye değil, saraya geri götürmeye geldim. Siz de kendi sarayınıza geri döner ve babanızla birlikte ülkemizi ele geçirmek için yaptığınız bu hain planın ne kadar utanç verici olduğuyla yüzleşirsiniz diye umuyorum."

"Asıl sizin planlarınız hainceydi," diye bağırdı Prens. "Sadece sizden daha güzel diye bir genç kızın kalbini söktürmeye kalktınız. Avcı insafa gelmeseydi sevgilim çoktan hayatını kaybetmiş olacaktı."

Prens'in kibarlıktan anlamadığını gören Kraliçe, bu sefer ellerini beline koyup diklendi.

"Hodri meydan! Planlarımızı yarıştıralım o zaman!" dedi. "Siz güzelliğine düşkün bir genç kızı peri masallarıyla kandırıp kalbini çaldınız ve onu kötü emellerinize alet ettiniz. Yalansa yalan deyin?"

Ceylan da cesaretlenmişti, hızla Kraliçe'nin yamacına geçti. "Asıl kalp hırsızı sizsiniz. Kraliçe bana kalbimi geri verdi. Siz de Prenses'e geri verin hemen!" diye bağırdı.

Cüceler bunu duyunca aralarında gülüştüler.

Mantıklı, "Sen ne kadar mantıklı düşünmeye başladın," dedi Ceylan'a kulaklarını okşayarak.

Prens olan bitenlerden ötürü şaşkındı. Onun bu şaşkınlığından faydalanan cücelerin sekizi birden hâlâ havada olan kılıca doğru atıldılar ve onu Prens'in elinden hızlıca alıverdiler.

"Kraliçe'nin hayali olan silahsızlanmaya burada şu anda senden başlıyoruz," dedi Bilgin, Prens'in elinden aldıkları kılıcı toprağa batırarak. Sonra Prenses'e döndü ve ekledi: "Sen tüm gücünü entrikalardan alan ve seni tatlı sözlerle kandıran bu delikanlıyla evlenmek istiyorsan önce onunla eşit koşullarda olmalısın."

"Ne saçmalıyorsun yaşlı cüce," dedi Prenses, Bilgin'e küstahça. Onlar Prens'le birbirlerini seviyorlardı ve bu cadının da ülkeden defolup gitmesini istiyorlardı.

"Yaşasın kötülük," dedi Prens. "O zaman dans," dedi Prenses.

Meraklı sinirle atıldı, "O hiçbir yere gitmiyor. Madem çok seviyorsun sen bu oğlanla defolup git!" diye bağırdı.

Prenses, Prens'in elinden tutup, "Kendi ülkene götür beni bu korkunç yerden sevgilim," dedi. "Bir gün geri dönüp tahtı bu aptal insanların elinden geri alırız nasılsa."

Prens, Prenses'e bir yabancıymış gibi baktı. Bütün planları bozulmuştu. Bu tuhaf kalabalıkla uğraşıp bu şımarık kızla oyalanacak vakti yoktu. Elini tiksinircesine çekti Prenses'in elinden.

"Sen kendi başının çaresine bak. Babamın emri kesin. Kraliçe'yi tahtından edip hemen ülkenin başına geçemeyeceksem seninle işim olmaz. Ben babamın yanına gidiyorum," deyiverdi.

Prenses kulaklarına inanamıyordu.

"Ama ama ama," dedi kekeleyerek. "Az önce dünyanın en güzel kızının ben olduğumu söylüyordun. Benden başka kimseyi sevemeyeceğini söylüyordun?"

Prens toprağa saplanan kılıcı yerinden sökerken bir kahkaha attı. "Ne kadar aptal bir kızsın. Hâlâ başına gelenleri anlamadın," dedi ve kapının önündeki beyaz atına atlayıp ormanın derinliklerinde kayboldu.

Prenses onun arkasından bakakaldı. Kraliçe üvey kızının yanına yaklaşıp usulca saçlarını okşadı. Bu dünyada güzellikten daha değerli şeyler olduğunu bu kötü tecrübeyle öğrenmesini hiç istemezdi.

Prenses, Kraliçe'nin yüzüne tiksinerek baktı.

"Beni kıskandığın için sevindin değil mi terk edilmeme. Üveysin ve kötüsün işte!" diye bağırdı.

Karşısında tüm dünyanın iyiliğini isteyen bir melek değil de sanki kötü kalpli bir cadı vardı. "Kendi değerini bilmeyen insan başkasının değerini de bilemez," diye düşündü Kraliçe. Prenses, üvey annesinin kendisini ne kadar önemsediğini ve sevdiğini hissedebilseydi bunların hiçbiri yaşanmayacaktı. Ama onun gözü gerçeklere kördü. Sadece parıltılı şeyleri seviyor, görkemli hayallere kapılıyordu. Zenginliği ve güzelliği yeryüzündeki en önemli şey sanıyordu. Kraliçe kendini çok çaresiz hissetti. Belli ki ne yapsa, ne dese derdini anlatamayacaktı. Tüm dünyayı kendi fikirlerine ikna edebilecek kadar akıllı ve becerikli bi-

Kraliçe kendini çok çaresiz hissetti...

riydi ama Vezir tarafından beyni yıkanan ve bebekliğinden itibaren üvey annesine düşman olan Prenses, ondaki bu iyi niyeti görmeyi inatla reddediyordu. Yine de yılmak Kraliçe'ye göre bir şey değildi. Tam tüm gücünü toplayıp derdini en baştan anlatmak üzere konuşmaya başlayacakken, alaycı bir sesle, "Bravo!" dedi Mantıklı, Prenses'e. "Bütün bu olan bitenlerden tek anladığın bu mu?"

"Sen sus yamuk şey," diye ona bağırdı Prenses ve, "bana âşık olacak erkek mi yok. Siz derdinize yanın. Ülkenizi de alın başınıza çalın," diyerek ormanın karanlığına doğru hızla yürüyüp gözden kayboldu.

Kraliçe, Ceylan, Avcı ve sekiz cüceler hışımla ormana doğru çekip giden Prenses'in arkasından bakakaldılar. Yanı başındaki güzellikleri görmeyi reddeden ve inatla yanlış yapmayı sürdüren bir insanın hayatına hiçbir şekilde nüfuz edememek, onunla konuşup tartışacak bir fırsat bile bulamamak hepsini çok üzmüştü.

Oysa konuşarak her sorun çözülürdü. Prenses o kadar küstah olmasa, onları biraz olsun dinlese her şey bambaşka olabilirdi.

Prenses çekip gitmiş ve geride kalanlar çaresizlik içinde onun bir bilinmeze doğru sürüklenişini izlemişti.

O zamana kadar şahit oldukları karşısında hep sessiz kalan Avcı, "Ama ben buna dayanamam," diyerek kahverengi atına atlayıverdi. Ayaklarıyla atı mahmuzlarken Kraliçe'ye dönüp, "Ne olur bağışlayın beni Kraliçem, onu tek başına bırakamam," dedi ve Prenses'in peşinden giderek o da ormanın derinliklerinde kayboldu.

Cüceler, Ceylan ve Kraliçe bu yaşananlara inanmakta zorlanıyorlardı. İnsanlar nasıl oluyordu da gerçekleri görmemek için bu kadar ısrarcı oluyorlar ve hata üzerine hata yapıyorlardı.

Kraliçe yanındakilere belli etmese bile içinden, "Kendi kızıma ve yumuşak kalpli bir Avcı'ya bile doğruları anlatamadım. Ben bu dünyayı nasıl değiştireceğim," diye düşünürken, "Herkes hak ettiğini yaşar," dedi Mantıklı, Kraliçe'nin yanına sokularak.

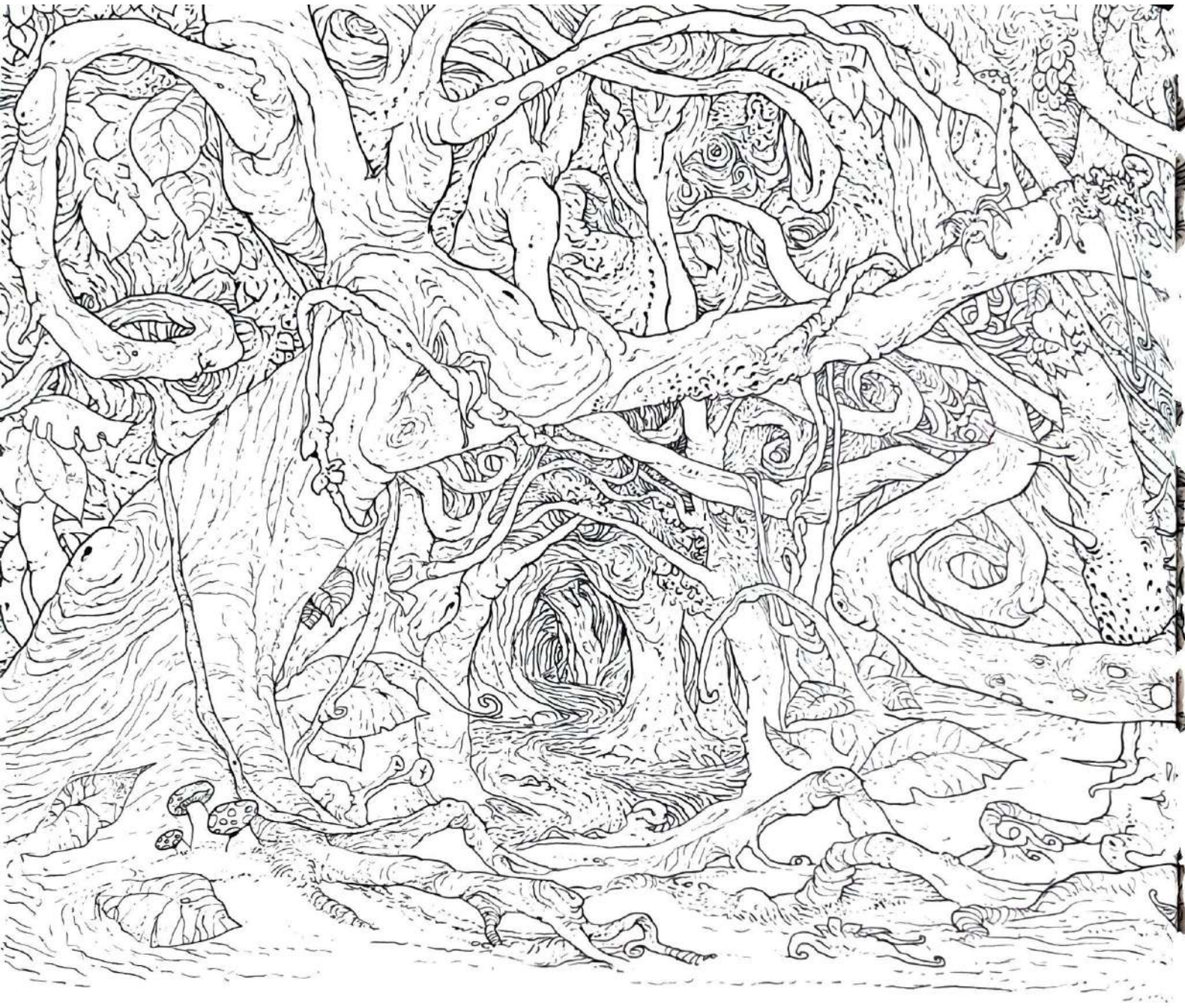
"Bazı şeylerin yolunda gitmemesi, hiçbir şeyin yolunda gitmeyeceği anlamına gelmez. Siz tercihlerinizle bir kahraman olmayı hak ediyorsunuz, onlar da kaybeden olmayı," dedi.

"Peki biz neyi hak ettik?" diye sordu Ceylan.

Neşeli mutfağa doğru seyirtirken keyifle bağırdı:

"Öncelikle birer kap sıcacık dereotlu mantar çorbasını!"

Kraliçe gözlerine dolan yaşları parmaklarıyla sildi. Elbisesinin eteklerini çekiştirip yakasını düzeltti. Saçlarını parmaklarıyla kabartıp bir an çöküveren omuzlarını yeniden dikleştirdi. Ve, "Hadi şu mantar çorbasının tadına bakalım da güç kazanalım. Bizi bekleyen çok iş var," diyerek neşeyle cücelerin arkasından kulübeye girdi.

Orman, dışarıdan bakanlar için ağaçlar, bitkiler, hayvanlar, bilinmezlikler, maceralar ve tehlikelerle dolu gizemli bir dünyadır. İçinde yaşayanlar içinse tarifsiz bir cennet. İnsanların girmeye çekindikleri uçsuz bucaksız derinliklerinde sayısız canlı sadece bir başka canlıya yem olmamak için tetikte olmanın dışında bir endişeyi akıllarına getirmeden, nefes almanın, karın doyurmanın, sevişmenin ve hayatta kalmanın tadını çıkara çıkara huzur içinde ve korkusuzca var olur.

Ta ki ormana dışarıdan bir insan girene kadar.

Eğer ormana giren o bir insan, kendisinin de doğanın bir parçası olduğunu hissetmiyorsa, evrende var olan şeylerin kendi değerleriyle ilgilenmeyip onlara farklı değerler biçiyorsa ormana onunla birlikte kötülük de girer.

Yok, o bir insan, sadece bir tek insan, ormandaki ağacın, çiçeğin, hayvanın, toprağın, suyun ve kendisinin gerçekte bir bütünün parçası olduğunu hissediyorsa ve sadece kendi varlığıyla değil evrendeki tüm varlıklarla ilgili endişeler duyup sorumluluklar taşıyorsa onunla birlikte ormana iyilik girer.

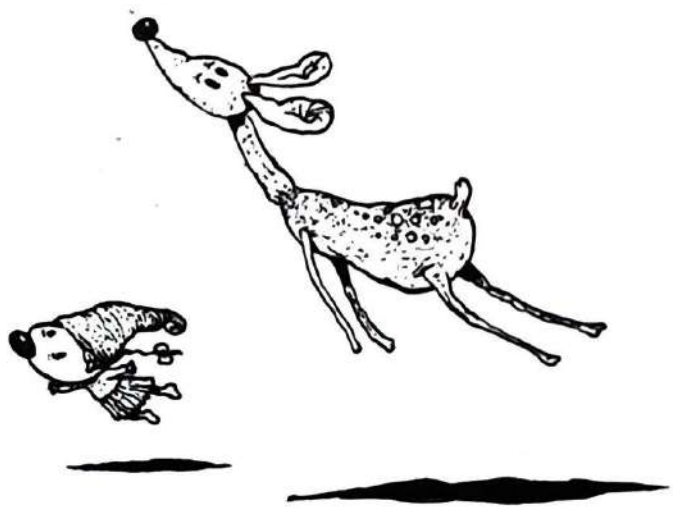
Ormanın da bir kalbi vardır.

O kalbe iyiliğin mi yoksa kötülüğün mü yerleşeceği, bizim bu hayatta gerçeklikle kurduğumuz ilişkiye ve seçenekler içinde neleri tercih ettiğimize bağlıdır.

Ceylan dehşetle göğsündeki yara izine baktı.
O an gözlerinden yaşlar akmaya başladı.
Ağlarken bir yandan da başına geleni anlamlandırmaya çalışıyor
ve yanıtı zor soruyu soruyordu:

"Kalpsiz bir ceylan nasıl hayatta kalabilir bu ormanda?"

THQ
0147283
YLH

can

canyayinlari.com | f | | X canyayinlari

masal

ISBN 978-975-07-6572-8

9 789750 765728